Ã•gy neveld a Vikingedet

by Vikikee4

Category: How to Train Your Dragon
Genre: Friendship, Humor
Language: Hungarian
Status: Completed
Published: 2014-09-22 16:19:31
Updated: 2014-10-17 06:43:43
Packaged: 2016-04-26 22:34:59
Rating: K
Chapters: 10
Words: 9,555
Publisher: www.fanfiction.net
Summary: A hibbant-sziget vikingei Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zt 300 Ã©ve folyÃ³ harc folyik. Egyik fÃ©l sem bÃ-zik a mÃ¡sikban, mÃ-g nem egy nap a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k fia Hablaty meg nem ismeri Fogatlant az Ã‰jfÃºriÃ¡t. A rajzfilmet mÃ¡r ismerhetjÃ¼k Hablaty szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l, ebben a tÃ¶rtÃ©netben azonban Fogatlan szemszÃ¶gÃ©bÅ‘l lÃ¡tjuk a tÃ¶rtÃ©netet. FrissÃ-tÃ©s minden hÃ©tfÅ‘n Ã©s pÃ©nteken.

1. ProlÃ³gus

SzokÃ¡sosan naplementekor indultunk. KÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem Gronkelek, SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyok, SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©gek Ã©s Fertelmes CipzÃ¡rhÃ¡tak szÃ¡lltak. Hibbant-sziget felÃ© tartottunk, hogy az AlfÃ¡knak Ã©lelmet tudjunk vinni. A tervet tisztÃ¡ztuk az elejÃ©n: a SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©gek lefoglaljÃ¡k az embereket, a Gronkelek szÃ©ttÃ¶rnek mindent mi mozdÃ-thatÃ³ Ã©s Ã¡llatot rejthet, a Fertelmes CipzÃ¡rhÃ¡tak keresnek Ã©s a SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyok az emberekkel foglalkoznak. Ã‰n pedig, mikor mÃ¡r lÃ¡tom, hogy gondok akadtak, akkor avatkozom be. Ã‰n vagyok az egyetlen akitÅ‘l az emberek frÃ¡szt kapnakâ€¦ Ã©n vagyok a legsÃ¶tÃ©tebb Ã©s leggyorsabb... az emberek csak Ã‰jfÃºriakÃ©nt emlegetnek.

Mire beesteledett mind Hibbant-szigetre Ã©rtÃ¼nk Ã©s a terveknek megfelelÅ‘en kezdtÃ¼nk cselekedni. Ã‰n magasan a levegÅ‘ben maradtam, s hÃ¡la fekete szÃ-nemnek, illetve a koromsÃ¶tÃ©tnek, engem nem lÃ¡ttak. Figyeltem a sok aprÃ³ embert, amint prÃ³bÃ¡lnak harcolni Ã©s vÃ©dik Ã¡llataikat. IgazsÃ¡g szerint, mi sÃ¡rkÃ¡nyok hallal tÃ¡plÃ¡lkozunk, de az AlfÃ¡nk bÃ¡rmit kÃ©pes megenni, Ã-gy ennek fejÃ©ben mindent vittÃ¼nk neki. Hisz ha nem tettÃ¼k, akkor jaj nekÃ¼nk!

A harc maga unalmas volt, az emberek nem igazÃ¡n mutattak Ãºjat. UgyanÃºgy harcolt mind, ugyanÃºgy oltottÃ¡k a tÃ¼zet a fiatalok Ã©s az a kis nyÃ¡mnyila fiÃº ismÃ©t hÅ‘skÃ¶dni akart, de nem hagytÃ¡k neki. MindegyikÅ‘jÃ¼ket felismertem mÃ¡r, sokszor jÃ¡rtam arra.

Persze, a csatÃ¡nak volt egy pontja, amikor mÃ¡r Ã©n kellettem. Ekkor jÃ³ magasra szÃ¡lltam, majd zuhanÃ³repÃ¼lÃ©sben kezdtem indulni a sziget felÃ©. Ãštkã¶zben megformÃ¡ltam kis lã¶vedÃ©kem, melyet csak akkor engedtem el, mikor mÃ¡r kã¶zel jÃ¡rtam.

- Ã‰jfÃºria! â€“ kiabÃ¡ltak az emberek. â€“ Hasra!

Mindig is megtisztelÅ‘ volt szÃ¡momra, hogy fÃ©ltek tÅ‘lem, Ã-gy legalÃ¡bb nekem nem kellett tartanom tÅ‘lÃ¼k. IgazsÃ¡g szerint, egyik sÃ¡rkÃ¡ny sem akartam Å‘ket bÃ¡ntani, amit tettÃ¼nk, az Ã¶nvÃ©delem volt. Nem bÃ-ztunk az emberekben, sÅ‘t, Å‘k sem bennÃ¼nk, szÃ³val kÃ¶lcsÃ¶nÃ¶s volt az ellenszenv a kÃ©t faj kÃ¶zt.

KÃ¶zben lÃ¡ttam, hogy Ãºjabb tÃ¡madÃ¡s kell Ã©s mÃ¡r indultam is. Mindent ugyanÃºgy tettem, ahogyan addig, de hirtelen, nem mozdultak tÃ¶bbÃ© a szÃ¡rnyaim. EltalÃ¡ltak! Oldalra pillantottam Ã©s lÃ¡ttam a kis mihaszna fiÃºt, valamifÃ©le szerkezettel. Å• lÅ‘tt leâ€¦

Nem tudtam mozogni, nem tudtam vÃ©dekezni Ã©s nem tudtam repÃ¼lni. A kÃ¶vetkezÅ‘ ami a szemem elÅ‘tt volt, az az, hogy becsapÃ³dom a fÃ¶ldbe. FÃ¡jt, nem is kicsit, nem tagadomâ€¦de a legjobban a farkam fÃ¡jt. Nem tudtam megnÃ©zni mi lett velem, mennyire sÃ©rÃ¼ltem meg, mert nem tudtam mozogni. Felpillantottam az Ã©gre Ã©s lÃ¡ttam, ahogy a tÃ¡rsaim elszÃ¡llnak, de sajnos az ellenkezÅ‘ irÃ¡nyba.

- _SegÃ-tsÃ©g! Itt vagyok! SegÃ-tsetek!_ â€“ kiabÃ¡ltam, de nem hallottak. Nem tehettem mÃ¡rt, visszatettem a fÃ¶ldre a fejem Ã©s beletÃ¶rÅ‘dtem a sorsomba, hogy valÃ³szÃ-nÅ±leg egy viking falÃ¡n vÃ©gzi a bÅ‘rÃ¶m.

PÃ¡r Ã³ra mÃºlva azonban fura zajok csaptÃ¡k meg a fÃ¼lem. Hallottam, ahogy egy ember kÃ¶zeledik, felismertem a szagÃ¡t. Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem, jÃ¡tszom a halottat, talÃ¡n akkor kiszabadulhatok. Hallottam ahogy kÃ¶zelÃ-t, ahogy a gyors szÃ-vverÃ©sÃ©t is.

- HÃ¡t ezâ€¦SikerÃ¼lt! MegcsinÃ¡ltam! â€“ hallottam ujjongÃ¡sÃ¡t. â€“ EttÅ‘l minden helyrejÃ¶n! Ez az! LegyÅ‘ztem ezt a fenevadatâ€¦ - tette rÃ¡m a lÃ¡bÃ¡t.

HÃ©kÃ¡s, hÃ¡t nehogy mÃ¡r! Gondoltam magamban Ã©s felmordulva megmozdultam. A szerencsÃ©tlen fiÃºra majdnem a szÃ-vrohamot hoztam, de nem igazÃ¡n izgatott. Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem nem tettetem mÃ¡r a halottat, hisz Ã©rtelme sincs Ã©s inkÃ¡bb kinyitottam a szemem Ã©s a fiÃºra pillantottam. Egy kis tÅ‘rt szegezett rÃ¡mâ€¦MÃ¡s helyzetben nem aggÃ³dtam volna, de ekkor nem tudtam mozogniâ€¦se vÃ©dekezni.

NÃ©ztem az aprÃ³ fiÃºt, aki engem ebbe a helyzetbe juttatott. BÃ¡r nem volt vikingszerÅ±, de tudtam, hogy kÃ¶ztÃ¼k nevelkedettâ€¦tudtam, hogy ennek ellenÃ©re kÃ©pes megÃ¶lni. AkÃ¡rmilyen kÃ-nos is, de bevallom, fÃ©ltem!

- Most megÃ¶llek te sÃ¡rkÃ¡ny! â€“ mondta halkan Ã©s a szÃ-vem felÃ© fordult kis tÅ‘rÃ©vel. â€“ Ã‰s aztÃ¡n kivÃ¡gom a szÃ-vedet Ã©s elviszem apÃ¡mnak! â€“ erre sÃ³hajtott egyet. â€“ Viking vagyokâ€¦ - suttogta, majd rÃ¡m nÃ©zett. â€“ Viking vagyok! â€“ kiabÃ¡lt.

Ã‰n azonban mÃ¡st lÃ¡ttam. Ez a fiÃº nem is igazÃ¡n tudta mit tegyenâ€¦ ha megakart volna Ã¶lni, mÃ¡r megteszi, de Å‘ nemâ€¦ fÃ©lt Å‘ is, Ã©reztemâ€¦ S ekkor a magasba emelte a tÅ‘rt. RÃ¡m nÃ©zett Ã©s

Ã©n rÃ¡ Ã©s ekkor lÃ¡ttam azt a csÃ¶ppnyi elszÃ¡ntsÃ¡got is. Nem volt sok, de tudtam, ez elegendÅ‘ ahhoz, hogy megÃ¶ljÃ¶n. InkÃ¡bb lehunytam a szemem Ã©s a fÃ¶ldre tettem a fejem. Nem akartam elhinni, hogy Ã-gy halok megâ€¦Ã©s lÃ¡tni sem.

- Ez miattam vanâ€¦ - hallottam a hangjÃ¡t.

Nem tudtam miÃ©rt mondja ezt, tovÃ¡bbra is a kivÃ©gzÃ©sem vÃ¡rtam. Ã‰s ekkor hallottam, ahogy a tÅ‘rrel vÃ¡gni kezdett, de nem engem, hanem a kÃ¶telet. Azonnal tÃ¡gra nyÃ-ltak a szemeim Ã©s figyelni kezdtem a â€žmunkÃ¡jÃ¡t". PrÃ³bÃ¡lt kiszabadÃ-taniâ€¦Ã©s sikerÃ¼lt neki. Amint mozogni tudtam a falnak nyomtam a kis vikinget Ã©s a mellkasÃ¡ra nyomtam a mancsomat. Ã‰reztem a heves szÃ-vverÃ©sÃ©t Ã©s lÃ¡ttam ahogy hevesen veszi a levegÅ‘t. Morogtam rÃ¡ Ã©s mÃ©lyen a zÃ¶ld szemeibe nÃ©ztem. LÃ¡ttam a halÃ¡lfÃ©lelmet bennÃ¼k. Ezt jÃ³ volt tudni, hogy mÃ©g mindig fÃ©l tÅ‘lem, de elhatÃ¡roztam, hogy nem bÃ¡ntom. Å• sem Ã¶lt meg engem, hÃ¡t Ã©n sem Ã¶lÃ¶m meg Å‘t. Azonban mÃ©g egy mÃ©lylevegÅ‘t vettem Ã©s a magam nyelvÃ©n rÃ¡Ã¼vÃ¶ltÃ¶ttem.

- _Soha tÃ¶bbÃ© ne lÃ¡ssalak!_ â€“ s ezutÃ¡n megfordultam Ã©s repÃ¼ltemâ€¦

â€¦azaz repÃ¼ltem volna, de nem tudtam. Mindennek nekimentem Ã©s lezuhantam. Valami nem volt rendbenâ€¦vÃ©gÃ¼l pedig egy katlanba zuhantam, ahonnan se elÅ‘re, se hÃ¡tra. EgyszerÅ±en nem tudtam kirepÃ¼lni. HÃ¡tranÃ©ztem, hÃ¡tha maradt mÃ©g egy kis kÃ¶tÃ©l rajtam Ã©s az nem enged repÃ¼lni, de a valÃ³sÃ¡g sokkal szÃ¶rnyÅ±bb volt. A farkamrÃ³l az egyik bÅ‘rrÃ©sz eltÅ±nt. Teljesen leszakadtâ€¦ e-nÃ©lkÃ¼l nem tudtam repÃ¼lniâ€¦Ã©s ha nem tudok repÃ¼lni, se elmenekÃ¼lni nem tudok, se vadÃ¡szni. Elkellett fogadnom a helyzetem, hogy egy vikingtÅ‘l sikeresen elmenekÃ¼ltem, de soha tÃ¶bbÃ© nem repÃ¼lhetek Ã©s valÃ³szÃ-nÅ±leg hamarosan az Ã©hhalÃ¡l vÃ©gez velem. Nem tehettem mÃ¡st, egyszerÅ±en lefekÃ¼dtem Ã©s prÃ³bÃ¡ltam beletÃ¶rÅ‘dni a sorsombaâ€¦nem sok sikerrelâ€¦

2. Ã•tkozott viking!

MindÃ¶ssze pÃ¡r Ã³rÃ¡t pihentem, majd mikor Ãºgy Ã©reztem, elÃ©g energiÃ¡t gyÅ±jtÃ¶ttem, megprÃ³bÃ¡ltam repÃ¼lni. Sajnos elfelejtettem, hogy nem a fÃ¡radsÃ¡g miatt nem tudok repÃ¼lni, Ã-gy ismÃ©t lezuhantam. HÃ¡tranÃ©ztem Ã©s rÃ¡ kellett jÃ¶jjek, tÃ©nyleg elvesztettem a farkam felÃ©t. De egyszerÅ±en nem akartam beletÃ¶rÅ‘dni! Nem lehet, hogy Ã©n ne tudjak repÃ¼lni, hisz a repkedÃ©s az Ã©letemâ€¦olyankor vagyok igazÃ¡n szabad. NagylendÃ¼letet vettem Ã©s sikerÃ¼lt, szÃ¡rnyaltamâ€¦de az utolsÃ³ pillanatban megint lezuhantam. A bal bÅ‘rhÃ¡rtyÃ¡m nÃ©lkÃ¼l nem tudtam egyensÃºlyozni Ã©s irÃ¡nyÃ-tani magam. Ã•m nem adom felâ€¦csak sikerÃ¼l repÃ¼lnÃ¶m! LegalÃ¡bbis nagyon remÃ©lemâ€¦

EgÃ©szen estig kÃ¼zdÃ¶ttem, de semmi. Egy ideig tudtam szÃ¡llni, de aztÃ¡n mindig lezuhantam. Mindenem fÃ¡jt mÃ¡r, fÃ¡radt Ã©s Ã©hes is voltam. Ã‰s a legrosszabb az, hogy az Ã©hsÃ©gem nem tudtam csillapÃ-tani, hiÃ¡ba volt mellettem egy tÃ³ tele finom halakkal. Ha nem voltam a levegÅ‘ben, nem voltam olyan gyors. SÃ³hajtottam, majd megperzseltem magam alatt a fÃ¶ldet, hogy jÃ³ meleg legyen Ã©s lefekÃ¼dtem. Fogalmam sem volt mitÃ©vÅ‘ legyek most. Nem igazÃ¡n tudtam aludni sem Ã©s hajnalban mÃ¡r folytattam is a gyakorlÃ¡st. Nagyon remÃ©ltem, hogy sikerÃ¼l megtanulnom Ã-gy repÃ¼lni Ã©s

leÃ©lhetem Ã-gy az Ã©letem. A nap gyorsan telt Ã©s Ã©n csak prÃ³bÃ¡lkoztam Ã©s prÃ³bÃ¡lkoztam, de nem sok sikerrel. A katlan oldalÃ¡ban mindig megkapaszkodtam, de nem bÃ-rtam megtartani magam Ã©s visszazuhantam. A karmaim lassan kezdtek elkopni a sok eredmÃ©nytelen szabadulÃ¡si kÃ-sÃ©rlet sorÃ¡n Ã©s kezdett bosszantani, mert Ã-gy mÃ©g rendesen vÃ©dekezni sem tudtam. Ahogy nekirepÃ¼ltem a falnak, nÃ©hÃ¡ny pikkelyem ottmaradt. KiszÃ¡radt bÅ‘r Ã©s a fal talÃ¡lkozÃ¡sa nem a legkellemesebb. Egyik prÃ³bÃ¡lkozÃ¡s utÃ¡n a tÃ³ mellÃ© zuhantam. KifÃºjtam a levegÅ‘t, mert nem akartam elhinni, hogy megint nem sikerÃ¼lt. Ekkor a tÃ³ra pillantottam, ahol kiugrott egy hal. Megint ÃºrrÃ¡ lett rajtam az Ã©hsÃ©g Ã©s a vÃ-zfÃ¶lÃ© hajoltam, majd bedugtam a fejem a vÃ-zbe, hÃ¡tha elkapok egy halat. Sajnos nem sikerÃ¼lt. A halak tÃºl gyorsak voltak. CsalÃ³dott voltam. Nem elÃ©g hogy repÃ¼lni nem tudok, de mÃ©g enni sem. _Lehet ez a nap mÃ©g rosszabb?_ Gondoltam magamban Ã©s ekkor lÃ¡ttam, hogy valami a fÃ¶ldre esik. Kellett nekem megemlÃ-tenem a rosszatâ€¦

A kis viking volt a katlan tetejÃ©n. Onnan figyelt engem. Morogva viszonoztam a pillantÃ¡st Ã©s picit meghÃºztam magam. Nem igazÃ¡n tudtam ellene mit tenni, nem tudtam odarepÃ¼lni hogy elzavarjam. Csak vÃ¡rtam, hÃ¡tha elmegyâ€¦ Ã©s elment! MiutÃ¡n Ãºjra magam voltam lefekÃ¼dtem Ã©s a fÃ¶ldÃ¶n lihegtem. KifÃ¡radtam Ã©s Ã©tel nÃ©lkÃ¼l energiÃ¡m sem volt sok. Ã•m egy kÃ©rdÃ©s motoszkÃ¡lt a fejembenâ€¦

Mit akart tÅ‘lem a kis mihaszna?

3. IsmerkedÃ©s

A nap Ãºgy telt, mint az elÅ‘zÅ‘. PrÃ³bÃ¡ltam repÃ¼lni, de nem ment. Ã‰hes is voltam, hisz jÃ³formÃ¡n kÃ©t napja nem ettem. Nem tudtam meddig bÃ-rom mÃ©g, de nem is tudtam sokÃ¡ig gondolkodni rajtaâ€¦lÃ©pteket hallottamâ€¦Gyorsan egy nagyobb kÅ‘ mÃ¶gÃ© rejtÅ‘ztem Ã©s figyeltem ki jÃ¶het erreâ€¦

â€¦A kis viking volt. _Nem hiszem el, tegnap is kukkolt Ã©s mÃ¡r megint itt van? Mit akarhat?_ gondolkodtam Ã©s figyeltem, mÃ-g a kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡g ÃºrrÃ¡ lett rajtam Ã©s elÅ‘ bÃºjtam. Lassan kÃ¶zeledtem felÃ© Ã©s szerintem meghallotta, mert ekkor fordult csak felÃ©m. LÃ¡ttam, hogy megijedt. Ekkor egy halat emelt elÃ©m, mintha az Ã©letÃ©Ã©rt cserÃ©ben ajÃ¡nlotta volna.

- _Az a hal kell nekem!_ â€“ morogtam, mire Å‘ amennyire csak lehetett, a testÃ©tÅ‘l a legtÃ¡volabb tartotta a halat.

Ez tetszett. Kicsit azÃ©rt lassan kÃ¶zeledtem, hisz mÃ©gis egy ember tartotta az Ã©lelmet, rÃ¡adÃ¡sul ez az ember csonkÃ-tott meg. Ã‰s jÃ³ is, hogy vigyÃ¡ztam! A jÃ³l ismert fÃ©mszag csapta meg az orromat. Morogni kezdtem mire azt a tÅ‘rt vette elÅ‘, amivel kiakarta oltani az Ã©letem.

- _TÃ¼ntesd el! _â€“ morogtam Ã©s erre a kis mitugrÃ¡sz a fÃ¶ldre dobta fegyverÃ©t. â€“ _Rendesen!_ â€“ morogtam tovÃ¡bb.

A fiatal fiÃº vette a jelet Ã©s a vÃ-zbe rÃºgta a tÅ‘rt. _Na azÃ©rt!_ gondoltam Ã©s kÃ¶zeledni kezdtem a fiÃº felÃ©. Mikor odaÃ©rtem kinyitottam a szÃ¡mat Ã©s vÃ¡rtam, hogy odaadja a halat.

- Fogatlan? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ hirtelen. â€“ MegeskÃ¼dtem volna, hogy vanâ€¦ - _Fogam, _fejeztem be a mondatÃ¡t Ã©s elÅ‘bÃºjtattam a fogaim Ã©s kikaptam a kezÃ©bÅ‘l a halat. â€“ â€¦Fogadâ€¦ - nÃ©zett megszeppenve a fiÃº.

JÃ³l mulattam a kis mihasznÃ¡n Ã©s bÃ¡r a hallal nem laktam teljesen jÃ³l, de tÃ¶bb volt a semminÃ©l. EzutÃ¡n engedtem kÃ-vÃ¡ncsisÃ¡gomnak Ã©s kÃ¶zeledni kezdtem a fiÃº felÃ©, Å‘ pedig hÃ¡trÃ¡lt ameddig tudott. VÃ©gÃ¼l egy szikla megakadÃ¡lyozta, hogy tovÃ¡bb mehessen Ã-gy megtudtam jobban vizsgÃ¡lni.

- Nem, nem, nem, nem, nemâ€¦ - kiabÃ¡lt. â€“ MÃ¡r nincs nÃ¡lam tÃ¶bbâ€¦ - utalt a halra.

Jelen esetben, te jobban Ã©rdekelsz, mint a hal, mondtam magamban Ã©s tovÃ¡bb nÃ©ztem a vikinget. VÃ©zna volt Ã©s nem hogy izom, de mÃ©g csak szÅ‘r sem volt rajta, pedig az nagy dolog a fajtÃ¡jukban. KÃ-vÃ¡ncsian szemlÃ©ltem tovÃ¡bb, aztÃ¡n belegondoltamâ€¦lehet a hal, amit megettem volt egÃ©sznapi Ã©lelme. Rosszul Ã©reztem magam amiatt, hogy megettem, mÃ-g arra az elhatÃ¡rozÃ¡sra jutottam, hogy megosztom vele mÃ©gis! FelÃ¶klendeztem a hal felÃ©t, egyenesen az Ã¶lÃ©be, majd leÃ¼ltem elÃ©. A fiÃº elÃ©g megszeppent volt, Ã³gy Ã¼lt a hallal az Ã¶lÃ©ben. _Az a tiÃ©d,_ sugalltam a tekintetemmel. _Edd meg! _pillantottam a halra, majd a vikingre. Å• erre picit habozott, majd beleharapott Ã©s bÃ³logatott, ezutÃ¡n nyÃºjtotta volna a halat vissza. _Nem, ez csak a tiÃ©d. Nyeld le._ imitÃ¡ltam a nyelÃ©st, hogy tudja mire gondolok. Å• pedig lassan lenyelte, majd picit megrÃ¡zkÃ³dott. A vikingek nagyon furÃ¡n jelzik, ha valami Ã-zlik nekikâ€¦ezutÃ¡n megmutatta a fogait, ami nÃ¡luk a â€žminden rendben" jele, ennyit mÃ¡r kitanulmÃ¡nyoztam. Gondoltam Ã©n is megprÃ³bÃ¡lom, Ã©s utÃ¡noztam a fiÃºt, bÃ¡r Ã©n fogak nÃ©lkÃ¼l. A kis mitugrÃ¡sz erre felbÃ¡torodott Ã©s nyÃºlni kezdett az arcom felÃ©.

- _Na azt mÃ¡r nem!_ â€“ morogtam idegesen, elÅ‘bÃºjtatva fogaim, majd felszÃ¡lltamâ€¦

â€¦legalÃ¡bbis prÃ³bÃ¡ltam szÃ¡llni. Hamar visszazuhantam a fÃ¶ldre, de elÃ©g messze kerÃ¼ltem a vikingtÅ‘l. Kicsit megrÃ¡ztam a fejem, amit jÃ³l bevertem a becsapÃ³dÃ¡st kÃ¶vetÅ‘en, majd megperzseltem magam alatt a talajt Ã©s lefekÃ¼dtem. _Nem hiszem el, hogy megakart Ã©rinteniâ€¦Ezt Å‘ sem gondolhatta komolyan! _morgolÃ³dtam. Ekkor a felettem lÃ©vÅ‘ fÃ¡ra pillantottam, ahonnan pont elrepÃ¼lt egy madÃ¡r. _MÃ¡zlistaâ€¦ _gondoltam magamban. HiÃ¡nyzott a repÃ¼lÃ©s, a szÃ©l simogatÃ¡sa Ã©s az a felszabadult Ã©rzÃ©sâ€¦Ã©s mindennek vÃ©ge, egy kis viking miatt, akiâ€¦ITT ÃŒL MELLETTEM? NagyszerÅ±! Halkan morgolÃ³dtam Ã©s a fejem leraktam a fÃ¶ldre Ã©s eltakartam a farkammal. _RemÃ©lem lÃ¡tod mit csinÃ¡ltÃ¡l!_ utaltam arra, hogy megcsonkÃ-tott, de Ã©reztem, ahogy kÃ¶zeledik. Erre felemeltem a farkam, mire a fiÃº felugrott Ã©s fÃ¼tyÃ¶rÃ©szve arrÃ©bb sÃ©tÃ¡ltâ€¦Ã©s Ã©n is arrÃ©bb mentem. FelmÃ¡sztam egy fÃ¡ra, magam kÃ¶rÃ© csavartam szÃ¡rnyaim Ã©s megkapaszkodtam a farkammal, Ã³gy kezdtem lÃ³gni, mÃ-g el nem aludtam.

Aludhattam pÃ¡r Ã³rÃ¡t, mert mire felkeltem, a nap mÃ¡r lemenÅ‘ben volt. Elemeltem arcom elÅ‘l a farkam Ã©s meglÃ¡ttam a fiÃºt, amint egy kÃ¶vÃ¶n Ã¼lt. _KitartÃ³ kis ember, annyi szent,_ gondoltam mikÃ¶zben lemÃ¡sztam a fÃ¡rÃ³l Ã©s nagyon halkan a fiÃº mÃ¶gÃ© mentem. Å• persze Ã©szrevett, de prÃ³bÃ¡lt Ã³gy tenni, mintha nem lÃ¡tott volna. SzÃ¡nalmas prÃ³bÃ¡lkozÃ¡s, tudtam, hogy tudja, hogy a hÃ¡ta mÃ¶gÃ¶tt Ã¡llok. EzutÃ¡n figyelni kezdtem mit is csinÃ¡lâ€¦egy

botot hÃºzogatott a homokban. AztÃ¡n ahogy jobban megfigyeltem rÃ¡jÃ¶ttem, hogy az arckÃ©pem prÃ³bÃ¡lja a homokba firkÃ¡lni. HÃ-zelgÅ‘ volt Ã©s nem akarok nagykÃ©pÅ±nek tÅ±nni, de egÃ©sz jÃ³l nÃ©ztem ki a rajzon!

GondolvÃ¡n egyet arrÃ©bb mentem, majd kicsavartam egy fÃ¡t, amivel aztÃ¡n Ã©n is firkÃ¡lni kezdtem. A kis mitugrÃ¡sz kÃ-vÃ¡ncsian figyelte mit Ã¼gykÃ¶dÃ¶k Ã©s Ã©n is mutattam, hogy nÃ©zze. A nagy rajzolgatÃ¡s kÃ¶zben vÃ©letlenÃ¼l fejbe kÃ³lintottam, de nem Ãºgy tÅ±nt, mintha zavarnÃ¡. Nagyon elvolt foglalva a mÅ±vem vizsgÃ¡lgatÃ¡sÃ¡val, talÃ¡n Ã©szre sem vette, hogy fejbe vÃ¡gtam. MiutÃ¡n kÃ©sz lett a remekmÅ±, leraktam a fÃ¡t Ã©s mutatni kezdtem a vikingnek, hogy mit hoztam Ã¶ssze. Å• pedig felÃ¡llt, hogy rendesen tudja tanulmÃ¡nyozni, de annyira elmerÃ¼lt benne, hogy rÃ¡lÃ©pett az egyik vonalra.

- _HÃ©j!_ â€“ morogtam rÃ¡. Ã‰n sem lÃ©ptem rÃ¡ az Å‘ rajzÃ¡ra, Å‘ se tapossa Ã¶ssze az enyÃ©met. Erre felemelte a lÃ¡bÃ¡t mire abbahagytam a morgÃ¡st. EzutÃ¡n megint visszarakta a lÃ¡bÃ¡t. â€“ _Emeld onnan a lÃ¡bad! _â€“ morogtam tovÃ¡bb mire megint felemelte a lÃ¡bÃ¡t aztÃ¡n Ãºjra letette. â€“ _Ha mÃ©g egyszer rÃ¡lÃ©psz, eskÃ¼szÃ¶m leharapom a lÃ¡bad! _â€“ morogtam Ã©s erre Ãºjra felemelte a lÃ¡bÃ¡t.

Azt hiszem vette a jelet, ugyanis ezutÃ¡n Ã¡tlÃ©pte a vonalat, majd Ãºgy kezdett sÃ©tÃ¡lni, hogy Ã¼gyelt, nehogy rÃ¡lÃ©pjen a rajzomra. Tetszett, amit lemÅ±vel Ã©s ahogy lÃ¡ttam, hogy felÃ©m kÃ¶zelÃ-t, Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, ezÃºttal nem Ã©rdekel. Ahogy elÃ©m Ã©rt fÃºjtattam egyet, hogy utaljak rÃ¡, elÅ‘ttem Ã¡ll. Kicsit ijedten fordult meg, de nem bÃ¡ntottam. Egy rÃ¶vid dorombolÃ¡ssal adtam tudtÃ¡ra, nincs mitÅ‘l fÃ©lnie. Å• ekkor megint elkezdett felÃ©m nyÃºlni azzal az aprÃ³ kezÃ©vel. Egy morgÃ¡ssal jeleztem, hogy nem szeretnÃ©m, hogy hozzÃ¡m Ã©rjen. Ekkor visszahÃºzta a kezÃ©t, amire Ã©n is befejeztem a morgÃ¡st, majd azt lÃ¡ttam, ahogy elfordÃ-tja a fejÃ©t Ã©s Ãºgy kezd felÃ©m nyÃºlni. Hihetetlen volt szÃ¡momra, hogy ez a fiÃº bÃ-zik bennemâ€¦hisz Ãºgy nyÃºjtotta felÃ©m a kezÃ©t, hogy bÃ-zott abban, hogy nem harapom le vagy nem szaladok el. VÃ©gÃ¼l engedtem a fiÃºnak, Ã©s a tenyerÃ©hez nyomtam az orrom. A fiÃº szinte dÃ¶bbenten nÃ©zett rÃ¡m, mire elhÃºztam a fejem Ã©s kicsit meg is ingattam.

EzutÃ¡n pedig elfutottam onnan, magÃ¡ra hagyva a fiÃºt. Aznapra elÃ©g volt nekem, annyi, a kÃ¶zelsÃ©gÃ©bÅ‘l.

4. ProtÃ©zis

FekÃ¼dtem a fÃ¶ldÃ¶n Ã©s pihentem, amikor megÃ©reztem a viking szagÃ¡t. MÃ¡r megint itt voltâ€¦

- Fogatlan! â€“ kiabÃ¡lt.

Fogatlan? MÃ¡r elnÃ©zÃ©st, de szerintem elÃ©g szÃ©p fogsorral rendelkezem! morgolÃ³dtam, de a fiÃº felÃ© fordultam. KÃ-vÃ¡ncsian kÃ©mleltem Å‘t kicsit tÃ¡volsÃ¡gtartÃ³an, mert mÃ©g mindig nem bÃ-ztam benne.

- Fogatlan! â€“ lÃ©pett mellÃ©m. â€“ Hoztam reggelit! â€“ rakta le a kosarÃ¡t elÃ©m, majd felborÃ-totta Ã©s sok finom hal kerÃ¼lt elÅ‘ belÅ‘le. Lassan kÃ¶zelÃ-tettem az Ã©lelem felÃ© Ã©s megszaglÃ¡sztam azt. Nem volt rajta mÃ©reg, Ã©s semmi ami Ã¡rtott volna nekem. â€“ Van egy kis lazac, finom izlandi tÅ‘kehal Ã©s egy kis fÃ¼stÃ¶lt

angolnaâ€¦ - ekkor Ã©reztem meg az angolna szagot. Morogni kezdtem rÃ¡, mire a fiÃº felkapta a fÃ¶ldrÅ‘l Ã©s elÅ‘ttem kezdte himbÃ¡lni.

-_ TÃ¼ntesd el! Most!_ - morogtam idegesen.

â€“ Nem, nem, nem, nem, nem, semmi baj! Ã‰n sem nagyon csÃ-pem az angolnÃ¡tâ€¦ - dobta vÃ©gÃ¼l el.

MiutÃ¡n az angolna eltÅ±nt belekezdtem az evÃ©sbe. VÃ©gÃ¼l is, rÃ©g ettem mÃ¡r, Ã©hes voltam. Hallottam, ahogy a kis mihaszna hablatyol valamit a hÃ¡ttÃ©rben, de nem igazÃ¡n figyeltem, inkÃ¡bb a hal Ã©rdekelt. Ã‰reztem azt is, ahogy a farkam kÃ¶rÃ¼l motoszkÃ¡l, de nem igazÃ¡n Ã©rdekelt. Ãšgy voltam vele, nagyobb kÃ¡rt mÃ¡r ott Ãºgysem tehet.

NÃ©ha azÃ©rt elhÃºztam a farkam mert nem igazÃ¡n tudtam mit akar ott. BÃ¡r ez esetben a hal jobban Ã©rdekelt. AztÃ¡n mikÃ¶zben az utolsÃ³ halat prÃ³bÃ¡ltam kiszedni a kosÃ¡r mÃ©lyÃ©rÅ‘l, Ã©reztem, hogy valamit a farkam vÃ©gÃ©re rak. Kicsit megingattam a hÃ¡tsÃ³m Ã©s ekkor Ã©reztem meg mi ezâ€¦ez pÃ³tolta a hiÃ¡nyzÃ³ hÃ¡rtyÃ¡t a farkamrÃ³l! Ezzel talÃ¡n Ãºjra repÃ¼lhetek is! SzÃ©ttÃ¡rtam a szÃ¡rnyaimat Ã©s felkÃ©szÃ¼ltem a repÃ¼lÃ©sre.

- Nem is olyan rosszâ€¦ - hallottam a fiÃºt.

Nem hÃ¡t! gondoltam, majd elrugaszkodtam Ã©s a magasba szÃ¡lltam. Ãšjra repÃ¼ltemâ€¦egy ideigâ€¦zuhanni kezdtem, de aztÃ¡n hirtelen Ãºjra tudtam repÃ¼lni. Nem a legjobb volt a protÃ©zis, de annyira nem is volt rossz. Ãšjra szÃ¡lltam, jÃ³ magasra Ã©s kanyarodtam. Ã‰reztem ahogy a lÃ¡gy szellÅ‘ simogat, Ã©reztem az arcomban a nap egyre kÃ¶zelebb lÃ©vÅ‘ sugaraitâ€¦megint szabad voltam. Azt tettem amit akartam, odamentem ahova akartam, mert megtehettem! A levegÅ‘ben szÃ¡momra nincsenek szabÃ¡lyok!

- Ez az, sikerÃ¼lt!

Ekkor hallottam csak meg a hangot. HÃ¡trapillantottam Ã©s meglÃ¡ttam a potyautasomâ€¦a kis viking a farkamba kapaszkodva utazott. _HÃ©j, kishaver! Nehogy mÃ¡r!_ morogtam Ã©s egy gyors kanyart vÃ©ve a vÃ-zbe vÃ¡gtam szerencsÃ©tlen fiÃºt. AztÃ¡n szÃ¡lltam volna tovÃ¡bb, de nem tudtamâ€¦a protÃ©zis Ã¶sszecsukÃ³dott Ã©s Ã-gy nem tudtam a levegÅ‘ben maradni, hamarosan lezuhantam a vÃ-zbe. Nem ez volt Ã©letem legkellemesebb landolÃ¡sa, de jobb volt, mint az amikor lelÅ‘ttek.

- Igen! â€“ kiÃ¡ltott a kis mitugrÃ¡sz.

CsodÃ¡lkozva pillantottam rÃ¡. Nem maradtam a levegÅ‘ben, nem igazÃ¡n Ã©rtettem mi tetszett neki. BÃ¡r be kell valljam, nem rossz szerkezetet hozott Ã¶ssze, de jobb lenne, ha nyitva maradna. Lassan kimÃ¡sztam a vÃ-zbÅ‘l Ã©s Å‘ is jÃ¶tt utÃ¡nam.

- Semmi baj pajti, megoldom! â€“ lÃ©pett a farkamhoz Ã©s leszerelte rÃ³lam a protÃ©zist. â€“ Holnapra vÃ¡ltoztatok pÃ¡r dolgon Ã©s visszahozom. Addig nem adjuk fel, amÃ-g nem repÃ¼lsz!

Ezen megdÃ¶bbentem. Ezt a fiÃºt Ã©rdekelte a sorsom Ã©s vissza akart juttatni a levegÅ‘be. MÃ¡s ember megÃ¶lne, de Å‘ megakar menteni. Lehet fÃ©lre ismertem az embereket?

5. KÃ-sÃ©rletezÃ©s

MÃ¡snap a kis viking csakugyan visszatÃ©rt, de nem a protÃ©zissel, hanem valami mÃ¡ssalâ€¦

- Ez egy nyereg Fogatlan. â€“ mutatta jÃ³ magasra. â€“ Ã‰s ezt szÃ©pen felteszem a hÃ¡tadraâ€¦

A hÃ¡tamra? Na ne! mondtam magamba, majd ahogy kÃ¶zelebb lÃ©pett elszaladtam.

- HÃ©j! â€“ kiabÃ¡lt utÃ¡nam.

Nem igazÃ¡n Ã©rdekelt, rohantam Ã©s a vÃ©gÃ©re egÃ©sz vicces volt a fogÃ³cska, addig amÃ-g el nem kapott. VÃ©gÃ¼l sikeresen feladta rÃ¡m a nyerget, bÃ¡r nem igazÃ¡n Ã¶rÃ¼ltem neki. EzutÃ¡n ment csak a farkamhoz Ã©s oda is felcsatolta a protÃ©zist, majd egy kÃ¶telet fogott, ami hozzÃ¡ volt kÃ¶tve.

- Ã‰s most felÃ¼lÃ¶k a hÃ¡tadra Ã©s kiprÃ³bÃ¡ljuk mÅ±kÃ¶dik-e. â€“ nÃ©zett rÃ¡m.

NagyszerÅ±â€¦hÃ¡t sosem szabadulok meg ettÅ‘l a kÃ¶lyÃ¶ktÅ‘l? gondoltam magamban, Ã©s mikor megprÃ³bÃ¡lt rÃ¡m felmÃ¡szni ugrottam egy picit, mire a fiÃº leesett.

- HÃ©j! â€“ szÃ³lt rÃ¡m mÃ©rgesen, mikÃ¶zben Ã©n magamban kuncogtam.

De aztÃ¡n hagytam, hogy felÃ¼ljÃ¶n rÃ¡m - nem szÃ-vesen - Ã©s mikor elhelyezkedett, elindultam. SzÃ¡lltunk egy darabig, aztÃ¡n kicsit jobban meghÃºzta a kÃ¶telet, aminek kÃ¶vetkeztÃ©ben az elszakadt Ã©s mindketten a vÃ-zbe pottyantunk.

- Ne aggÃ³dj pajti, kijavÃ-tom! â€“ vigyorgott idiÃ³tÃ¡n.

BÃ¡r nem volt sok panaszom abban a pillanatban, mert fogtam egy halat.

MÃ¡snap megint megjelent Ã©s Ãºj Ã¶tlettel Ã¡llt elÅ‘. EzÃºttal a lÃ¡bÃ¡ra kÃ¶tÃ¶tte a kÃ¶telet Ã©s mikÃ¶zben repÃ¼ltÃ¼nk rÃ¡ngatta a lÃ¡bÃ¡t nem sok sikerrel. Egy kisebb kÃ¶r utÃ¡n lezuhantunk egyenesen egy olyan helyre, ahol sÃ¡rkÃ¡nygyÃ¶kÃ©r nÅ‘tt. Hirtelen elfelejtettem minden bajomat, mert ez a hely felÃ©rt egy mennyorszÃ¡ggal. Elkezdtem hemperegni a fÅ±ben Ã©s Ã©lveztem a helyzetet. A fiÃº pedig mosolyogva figyelt engem.

KÃ¶vetkezÅ‘ nap megint eljÃ¶tt Ã©s elmesÃ©lte nekem az aznapjÃ¡t Ã©s, hogy sÃ¡rkÃ¡nygyÃ¶kÃ©rrel hogyan Ã¼tÃ¶tt ki egy Gronkelt. JÃ³l mulattam a sztorin, elkÃ©pzeltem milyen fejet vÃ¡ghatott sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡rsam. Ã•m kÃ¶zben borzasztÃ³an viszketni kezdett a hÃ¡tam Ã©s prÃ³bÃ¡ltam megvakarni, de nem sok sikerrel. Ekkor a fiatal viking odalÃ©pett hozzÃ¡m Ã©s vakargatni kezdte a hÃ¡tam.

- Jobb? â€“ kÃ©rdezte mosolyogva.

_- Kicsitâ€¦most egy picit feljebbâ€¦nem lejjebb! Most egy picit balraâ€¦nem arra a mÃ¡sik balra! _â€“ adtam az utasÃ-tÃ¡sokat

mikÃ¶zben Ã©lveztem a vakargatÃ¡st.

AztÃ¡n megvakargatta az Ã¡llam alatt is, amitÅ‘l annyira ellazultam, hogy elaludtamâ€¦egyre jobban megkedveltem ezt a fiÃºtâ€¦

A kÃ¶vetkezÅ‘ alkalommal mikor jÃ¶tt, fura eszkÃ¶zÃ¶k voltak nÃ¡la. SzerszÃ¡moknak nevezte Å‘ket Ã©s azokkal igazgatta a protÃ©zisem. KÃ¶zben elmondta, hogy egy SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡nynÃ¡l is kiprÃ³bÃ¡lta a vakargatÃ¡st Ã©s bevÃ¡lt neki. Ã‰n pedig Ã©rtelmes fejjel hallgattam, jobb dolgom Ãºgysem volt. AztÃ¡n hirtelen megpillantottam valamitâ€¦egy kis fÃ©nycsÃ³vÃ¡ra hasonlÃ-tott. Odamentem, hogy kÃ¶zelebbrÅ‘l megnÃ©zzem, de ekkor arrÃ©bb ugrott. Megint utÃ¡namentem, de az megint â€želszaladt". _HÃ©j, gyere vissza!_ morogtam picit a kis valamire Ã©s utÃ¡na vetettem magam. Ekkor meghallottam a fiÃº kuncogÃ¡sÃ¡t.

_- Mi az? _â€“ pillantottam rÃ¡, mire a fÃ©nycsÃ³va megint megmozdult. - _A vikinggel majd kÃ©sÅ‘bb beszÃ©lÃ¼nk, elÅ‘bb rÃ¡jÃ¶vÃ¶k mi ez!_

PrÃ³bÃ¡ltam tovÃ¡bbra is elkapni, de valahogy mindig elmenekÃ¼lt, pedig nÃ©ha sikeresen rÃ¡ugrottamâ€¦nem Ã©rtettem. AztÃ¡n a kacagÃ³ fiÃºra pillantottam Ã©s meglÃ¡ttam a kezÃ©ben a szerszÃ¡mot. _SzÃ³val azzal csinÃ¡lod!_ motyogtam magamban, majd odarohantam a fiÃºhoz Ã©s kivettem a kezÃ©bÅ‘l a kalapÃ¡csnak nevezett valamit Ã©s rohanni kezdtem vele, hÃ¡tha a kis fÃ©nycsÃ³va megadja magÃ¡t.

- HÃ©j! Fogatlan, hozd vissza! â€“ rohant utÃ¡nam a fiÃº.

Ã‰lveztem a jÃ¡tÃ©kot, nevetve menekÃ¼ltem elÅ‘le. HiÃ¡ba nem kaptam el a kis mozgÃ³ akÃ¡rmit, jÃ³l Ã©reztem magam.

MÃ¡snap mÃ¡r nem a jÃ¡tÃ©krÃ³l volt szÃ³, hanem a repÃ¼lÃ©st gyakoroltuk. Egy komplett szerkezetet hozott Ã¶ssze! Sok munkÃ¡ja lehetett benne. AztÃ¡n miutÃ¡n rÃ¡m adta a szerkezetet kimentÃ¼nk egy magasabb dombra, ahol fÃºjt a szÃ©l. KikÃ¶tÃ¶zÃ¶tt, hogy ne vigyen el minket a szÃ©l gyakorlÃ¡s kÃ¶zben. Nekem egyenlÅ‘re csak annyi feladatom volt, hogy lebegtem Ã©s Å‘ megnÃ©zte, hogy mÅ±kÃ¶dik a protÃ©zis, majd egy lapra felvÃ¡zolta. Mikor kÃ©sz volt, Ãºjra ugrottam, hogy lebegjek a szÃ©llel, a kÃ¶tÃ©l elszakadt Ã©s a szÃ©l befÃºjt minket a fÃ¡k kÃ¶zÃ©. Kicsit megrÃ¡ztam a fejem, majd a fiÃºra pillantottam, aki megprÃ³bÃ¡lta leszedni magÃ¡t a nyeregrÅ‘l, de hozzÃ¡ volt kÃ¶tve.

- Ã“, remekâ€¦ - motyogta.

Na, most kÃ-vÃ¡ncsi lettem ezt, hogy oldja meg! Mivel Ã¶ssze voltunk kÃ¶tve, Ã©n kÃ¶vettem Å‘t, mÃ-g a falujÃ¡ba nem Ã©rtÃ¼nk. CsodÃ¡s, eddig nem kaptak el, itt az idejeâ€¦de aztÃ¡n visszanyomott engem az egyik hÃ¡z mÃ¶gÃ©.

- Hablaty?! â€“ biccentett neki az egyik fÃ©rfi, majd tovÃ¡bb ment.

Hablaty? pillantottam kÃ-vÃ¡ncsian a fiÃºra, de Å‘ nem felelt, csak ment elÅ‘re, engem pedig hÃºzott magÃ¡val. Egy kis viskÃ³ba mentÃ¼nk, ahol volt egy vÃ¶dÃ¶r. _Vajon van benne hal?_ dugtam bele a fejemet. _Nem, nincsâ€¦_ vontam le a kÃ¶vetkeztetÃ©st, majd eldobtam onnan a vÃ¶drÃ¶t.

- Fogatlan! â€“ szidott suttogva a viking.

Csak szemet forgattam. KÃ-vÃ¡ncsi voltam rÃ¡, nem kell rÃ¶gtÃ¶n leharapni a fejem. Ekkor lÃ¡ttam, hogy elÅ‘vesz egy Ã°j szerszÃ¡mot Ã©s azzal kezd neki a kiszabadulÃ¡snak.

- Hablaty? Itt vagy bent? â€“ hallottam egy nÅ‘i hangot.

Ã‰reztem, ahogy a fiÃº megijed Ã©s az Ã©n szemeim is tÃ¡gra nyÃ-ltak. Ekkor a kis mitugrÃ¡sz kimÃ¡szott az ablakon.

- HÃ©j Asztrid! Szia Asztrid! Asztridâ€¦szia Asztridâ€¦szia Asztridâ€¦ - makogott a fiÃº.

KÃ¶zben Ã©n Ã©szrevettem egy birkÃ¡t, ami felkeltette az Ã©rdeklÅ‘dÃ©semet. VÃ©gÃ¼l muszÃ¡j volt odamennem felÃ©, aminek az lett a kÃ¶vetkezmÃ©nye, hogy hÃºztam magam utÃ¡n a fiÃºt. Egy ideig kÃ¶vettem a birkÃ¡t, de ekkor a viking a hÃ¡tamra Ã¼lt Ã©s az ellenkezÅ‘ irÃ¡nyba kezdett hÃºzni Ã©s elszaladtunk. Pontosabban Ã©n szaladtam, Å‘ Ã¼lt a hÃ¡tamon.

- Hablaty? â€“ pillantottam a fiÃºra. Ã‰s mintha Å‘ megÃ©rtette volna, csak sÃ³hajtott.

- Igen, a nevem Hablatyâ€¦ - motyogta.

Ã‰n erre csak halkan kuncogtam. Ã‰s mÃ©g a Fogatlanon voltam kiakadvaâ€¦ezutÃ¡n szÃ¡rnyra kaptam Ã©s visszarepÃ¼ltem a katlanba. Ott Hablaty leszÃ¡llt rÃ³lam Ã©s megoldotta a nyereg problÃ©mÃ¡t.

- Holnap Ã©lesben is kiprÃ³bÃ¡ljuk a tudÃ¡sunkat. Rendben pajti? â€“ simogatta meg a fejem.

Doromboltam egyet, ezzel jeleztem, hogy igen. TalÃ¡n holnaptÃ³l Ã°jra repÃ¼lhetekâ€¦

6. TesztrepÃ¼lÃ©s

Ahogy Ã-gÃ©rte, Hablaty mÃ¡snap ott volt teljes szerelÃ©sben. MegcsinÃ¡lta a nyerget Ã©s elkezdte rÃ¡m feladni amit kellett. Az elmÃºlt hÃ©t kellemes csalÃ³dÃ¡s volt a szÃ¡momra. Hablaty mÃ¡s volt, mint a tÃ¶bbi viking. Nem azt mondom, hogy nem haragudtam rÃ¡, mert megcsonkÃ-tott egy Ã©letre, mert az hazugsÃ¡g lenne. De lassan beletÃ¶rÅ‘dtemâ€¦Ã©s a szememben az is nagydolog volt, hogy ilyen sokat szÃ¡nt rÃ¡m az idejÃ©bÅ‘l. Kezdtem egyre jobban megkedvelniâ€¦nem tudom miÃ©rt. TalÃ¡n azÃ©rt mert mÃ¡s volt, mint a tÃ¶bbiekâ€¦akÃ¡rcsak Ã©n.

Lassan kÃ©sz lett Ã©s felÃ¼lt a nyeregbe. MindmÃ¡ig elÃ©g bÃ©nÃ¡n Ã¼lt fel, mert minden alkalommal majdnem lezuhant onnan.

- BocsÃ¡nat, kicsit mÃ©g szokatlan. â€“ vÃ©dekezett.

- Csak repÃ¼lÃ©s kÃ¶zben le ne zuhanj, mert zuhanok veledâ€¦ - morogtam.

Ekkor egy mÃ©ly levegÅ‘t vett Ã©s gyorsan szemÃ¼gyre vett mindent.

- Rendben pajtiâ€¦csak szÃ©pen lassanâ€¦

HÃ¡tranÃ©ztem egy â€žte ezt nem mondod komolyan?" fejjel. A szÃ©p Ã©s lassÃº nem az Ã©n mÅ±fajomâ€¦az enyÃ©m a vad Ã©s a gyors repÃ¼lÃ©s! De most nem Ã©n irÃ¡nyÃ-tok, hanem az a mihaszna ott mÃ¶gÃ¶ttem. NagyszerÅ±!

- Rendben pajti, indulÃ¡s! â€“ mondta.

MÃ¡r azt hittem sosem mondja! Elrugaszkodtam a fÃ¶ldrÅ‘l Ã©s szÃ¡rnyra kaptam. El sem akartam hinniâ€¦vÃ©gre Ãºjra szÃ¡lltam! Az vÃ-z fÃ¶lÃ¶tt szÃ¡lltunk Hablattyal Ã©s Ã©lveztÃ¼k mindketten a dolgot. LÃ¡ttam, hogy neki is tetszik a repÃ¼lÃ©s. Nem is csodÃ¡ltam! Ahogy a szÃ©l simogatta az arcomat, az valami fantasztikus Ã©rzÃ©s volt. HiÃ¡nyzott mÃ¡r ez, hogy Ãºjra szabadnak Ã©rezzem magam.

- JÃ³l van pajti, ne feleddâ€¦szÃ©p lassanâ€¦ - mondta, majd nÃ©zni kezdte a lapot. â€“ HÃ¡rmasâ€¦nem nÃ©gyes Ã¡llÃ¡s! â€“ majd megmozdÃ-totta a lÃ¡bÃ¡t, mire a kengyel, amit beszerelt az Ã¶sszekÃ¶tÅ‘rÃºd segÃ-tsÃ©gÃ©vel megmozdÃ-totta a protÃ©zist Ã©s ennek hÃ¡la az Ãºgy fordult, ahogy akartaâ€¦Ã©n pedig fordultam vele.

IgazsÃ¡g szerint kicsit zavart, hogy nem irÃ¡nyÃ-thattam magam. Persze hozzÃ¡ kell szoknom Ã©s ahhoz is, hogy soha tÃ¶bbÃ© nem fogok segÃ-tsÃ©g nÃ©lkÃ¼l repÃ¼lni.

- JÃ³l van, kezdhetjÃ¼k! â€“ mondta Hablaty Ã©s elindultunk picit gyorsabban. â€“ GyerÃ¼nk! GyerÃ¼nk pajti, rajta!

Most kicsit megzavarodtamâ€¦az elÅ‘bb lassan, most meg gyorsabban. HÃ¡t rendben, picit gyorsÃ-tottam a tempÃ³n Ã©s haladtunk a sziklÃ¡k felÃ©. RemÃ©ltem Hablaty Ã©rti a dolgÃ¡t ott a hÃ¡tamon. Az elsÅ‘ sziklÃ¡t akadÃ¡ly nÃ©lkÃ¼l megcsinÃ¡ltuk, de a mÃ¡sodiknak neki mentem, valaki miattâ€¦

- Bocs! â€“ szÃ³lt Hablaty. Kicsit megrÃ¡ztam a fejem Ã©s repÃ¼ltem tovÃ¡bb Ã©s megint neki mentem egy sziklÃ¡nak. â€“ Miattam volt!

_- Persze, hogy miattad! _â€“ morogtam Ã©s jÃ³l pofon csaptam a fÃ¼lemmel.

- Au! JÃ³, jÃ³, rajta vagyok! â€“ vÃ©dekezett Hablaty.

EzutÃ¡n felfelÃ© kezdtÃ¼nk szÃ¡llni.

- Ez az! Mindent bele! â€“ kiabÃ¡lt a fiatal viking.

Magamban jÃ³t mosolyogtam. Jobban tetszett neki a repÃ¼lÃ©s, mint gondoltam.

- Ez az apuskÃ¡m! - lett izgatott a hangja. - â€¦apuskÃ¡m! â€“ vÃ¡lt is olyan hamar ijedtÃ©.

Tudtam, hogy baj van. Ã‰s amikor lÃ¡ttam, ahogy Hablaty fÃ¶lÃ©m emelkedik Ã©s a szÃ-ja nincs a nyereghez kapcsolva, mÃ¡r tudtam, hogy baj van! Hirtelen mindketten zuhanni kezdtÃ¼nk. Pedig mÃ¡r minden olyan jÃ³l ment, Ã©s most annyi! A kis mihaszna nÃ©lkÃ¼l semmit nem Ã©rtem, csak zuhantam Ã©s forogtam a levegÅ‘ben. Ekkor Hablaty a szÃ¡rnyamnak csapÃ³dott, majd alÃ¡m kerÃ¼lt.

- Hablaty! â€“ kiÃ¡ltottam utÃ¡na. AggÃ³dtam a fiÃº miattâ€¦ez furaâ€¦

- Semmi baj pajti, kicsit dÃ¶ntsd meg magad! â€“ adta az instrukciÃ³kat. Ã‰n pedig prÃ³bÃ¡ltam eleget tenni neki, tÃ¶bb kevesebb sikerrel.

MÃ¡r elÃ©g kÃ¶zel jÃ¡rtunk a fÃ¶ldhÃ¶z, de csaknem sikerÃ¼lt Ãºgy fordulnom, sÅ‘t, egyszer talÃ¡n meg is pofoztam a fiatal vikinget a farkammal. AztÃ¡n hirtelen elkapott! A nyergembe kapaszkodott, majd visszaÃ¼lt Ã©s beakasztotta a biztosÃ-tÃ³t a nyeregbe.

- Hablaty gyorsan, vagy nekÃ¼nk annyi! â€“ kiabÃ¡ltam a sajÃ¡t nyelvemen.

Ekkor Å‘ felhÃºzott Ã-gy a fÃ¡k kÃ¶zt nem leltÃ¼k halÃ¡lunkat. De aztÃ¡n jÃ¶tt a tÃ¶bbi vagy ezer sziklaâ€¦

- Hablaty! â€“ kiÃ¡ltottam.

Abban a percben tÃ©nyleg elhittem, hogy meghalunkâ€¦fÅ‘leg mikor lÃ¡ttam, hogy Hablaty eldobja a papÃ-rt, amin a repÃ¼lÃ©shez szÃ¼ksÃ©ges dolgok voltak. De meg kellett benne bÃ-znomâ€¦Ã•gy mikor a kengyellel elkezdett irÃ¡nyÃ-tani, mentemâ€¦MegbÃ-ztam benne Ã©s abban, hogy sikerÃ¼l a terve. Kanyarodtam amerre irÃ¡nyÃ-tott Ã©s vÃ©gÃ¼l sÃ©rtetlenÃ¼l megÃºsztuk a kalandot. Boldog voltam. SikerÃ¼lt Ã©s csapatmunkÃ¡val.

- Igen! â€“ kiÃ¡ltott boldogan Hablaty is.

Ã‰n pedig Ã¶rÃ¶mÃ¶mben elengedtem egy plazmagÃ¶mbÃ¶t, ami elÅ‘ttÃ¼nk nem sokkal felrobbant Ã©s tÅ±zzÃ© vÃ¡lt.

- Ne mÃ¡râ€¦ - hallottam Hablatyot.

Nem Ã©rtettem elÅ‘szÃ¶r mi baja. AztÃ¡n leszÃ¡lltam egy kis szigetre vele Ã©s Å‘ is leszÃ¡llt rÃ³lam. Ekkor esett le mi volt a gondja a tÅ±zzel. Tiszta korom volt Ã©s a haja is idÃ©tlenÃ¼l Ã¡llt. Nem tehettem rÃ³la, hangosan kirÃ¶hÃ¶gtem. Annyira nevettem, hogy eldÅ‘ltem Ã©s a fÃ¶ldÃ¶n fetrengtem a nevetÃ©stÅ‘l.

- Nagyon viccesâ€¦ - forgatta meg a szemÃ©t Hablaty.

Lassan megnyugodtam Ã©s talpra Ã¡lltam. RÃ©g nevettem ilyen jÃ³t, be kell valljam. EzutÃ¡n a duzzogÃ³ fiÃºhoz lÃ©ptem Ã©s lenyaltam az arcÃ¡rÃ³l a kormot.

- Fogatlan! â€“ fintorgott a fiÃº, de aztÃ¡n elmosolyodott Ã©s megvakargatta a fÃ¼lem mÃ¶gÃ¶tt. â€“ Gyere, fogjunk pÃ¡r halat Ã©s egyÃ¼nkâ€¦

Doromboltam Ã©s ezzel jeleztem, hogy benne vagyok.

* * *

><p>MiutÃ¡n kifogtunk egy csomÃ³ halat mindketten neki lÃ¡ttunk az adagunknak. FelÃ¶klendeztem az Ã©n egyik halam felÃ©t, hogy Hablatynak is legyen, ugyanis neki sokkal kevesebb jutott.<p>

- Å•Å‘Å‘â€¦kÃ¶szi, most nem kÃ©rek. â€“ intett a viking.

Nem Ã©rtettem miÃ©rt nem eszik annyit, hisz olyan vÃ©zna Ã©s gyenge... Ekkor lÃ¡ttam, ahogy megjelenik nÃ©hÃ¡ny Rettenetes RÃ©m. A halamra pÃ¡lyÃ¡ztak, de Ã©n eldÃ¶ntÃ¶ttem, hogy nem adomâ€¦morogtam rÃ¡juk, de egy kisebb halat Ã-gy is sikerÃ¼lt elvenniÃ¼k. Az nem izgatott, sokkal inkÃ¡bb mÃ¡r az, hogy az egyik az Ã©n halambÃ³l lopott. Megragadtam a hal mÃ¡sik vÃ©gÃ©t Ã©s sikerÃ¼lt kitÃ©pnem a pici sÃ¡rkÃ¡ny szÃ¡jÃ¡bÃ³l Ã©s megennem. EzutÃ¡n gÃºnyosan kinevettem a kis vesztest. Å• erre felkapta a vizet Ã©s kÃ©szÃ¼lt engem lelÅ‘ni, mire egy kis tÃ¼zet fÃºjtam a szÃ¡jÃ¡ba. Ez elÃ©g volt neki, hogy feladja.

- BelÃ¼l nem vagy olyan tÅ±zÃ¡llÃ³k, mint kÃ-vÃ¼l. â€“ kuncogott Hablaty. â€“ TessÃ©k. â€“ dobta oda a sajÃ¡t hal adagjÃ¡t.

Ezen meglepÅ‘dtem. Kis vÃ©zna, tÃ¶rÃ©keny Ã©s alacsony fiÃº, mÃ©gis odaadja az Ã©telÃ©t mÃ¡snak. HalvÃ¡nyan mosolyogtam rajta Ã©s azon, ahogy a Rettenetes RÃ©m odabÃºjik hozzÃ¡ dorombolva.

- Minden amit tudtunk rÃ³latokâ€¦tÃ©vesâ€¦ - szÃ³lalt meg vÃ©gÃ¼l Hablaty.

- HasonlÃ³ cipÅ‘ben jÃ¡runk Hablatyâ€¦ - morogtam halkan.

Mi az embereket Ãºgy ismertÃ¼k, hogy szÃ¶rnyÅ± gyilkolÃ³ gÃ©pek, akik megÃ¶lnek minket, akÃ¡rmit teszÃ¼nk. Hogy mellettÃ¼k nem lehetÃ¼nk biztonsÃ¡gban Ã©s nem bÃ-zhatunk bennÃ¼k. De Hablaty mÃ¡s volt...teljesen mÃ¡s, akÃ¡rcsak Ã©n...

7. SzeszÃ©lyes nÅ‘szemÃ©ly

Ã‰pp az Ã¡rnyÃ©kban pihentem amikor meghallottam Hablaty hangjÃ¡t. Azonnal felpattantam, alig vÃ¡rtam, hogy Ãºjra repÃ¼ljÃ¼nk, Ã¡m ekkor egy mÃ¡sik hang csapta meg a fÃ¼lemâ€¦egy nÅ‘i hang. Emellett a levegÅ‘ben is Ã©reztem a feszÃ¼ltsÃ©get. Lassan indultam el, mert Ãºgy Ã©reztem Hablaty bajban van. Lassan merÃ©szkedtem elÅ‘ Ã©s ekkor lÃ¡ttam meg a szÅ‘ke lÃ¡nyt Hablaty mellett.

- Hasra! â€“ sikoltott a lÃ¡ny Ã©s leteperte Hablatyot amint engem megpillantott.

- MÃ©gis mit akarsz te azzal a fiÃºval? â€“ morogtam Ã©s futva indultam a lÃ¡ny felÃ©, mire az egy szekercÃ©t kapott fel. â€“ _Ha te Ã-gy, akkor Ã©n is! _â€“ morogtam Ã©s kÃ©szÃ¼ltem tÃ¡madni.

Ekkor azonban Hablaty kÃ¶zÃ©nk Ã¡llt Ã©s eldobta a lÃ¡nytÃ³l a fegyverÃ©t.

- Semmi baj! Semmi bajâ€¦Å‘ a barÃ¡tomâ€¦ - prÃ³bÃ¡lt nyugtatni Hablaty. â€“ Megijesztettedâ€¦ - fordult a lÃ¡ny felÃ©.

- Hogy Ã©n Å‘t? â€“ kÃ©rte ki szinte magÃ¡nak a lÃ¡ny.

- Igen, te engem! Nem igazÃ¡n tudom, hogy mÃ¡shogy kellett volna reagÃ¡lnom egy szekercÃ©re mikor vÃ©dtelen vagyok! â€“ szÃ³ltam rÃ¡, persze nem Ã©rtetteâ€¦

- Å• ki? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ a lÃ¡ny.

- Ã‰n is kÃ-vÃ¡ncsi vagyok ki vagyâ€¦ - morogtam a lÃ¡nyra.

- Asztrid, Fogatlan. â€“ mutatott a lÃ¡nyra, majd rÃ¡m. â€“ Fogatlan, Asztrid. â€“ majd fordÃ-tva is.

SzÃ³val Å‘ az Asztridâ€¦aki miatt Hablaty elvan Ã¡julvaâ€¦Nem tetszett a lÃ¡ny, szÃ³val rÃ¡morogtam. Vette a lapot, hogy nem lÃ¡tom itt szÃ-vesen, Ã-gy elszaladt.

- VÃ©gÃ¼nk vanâ€¦ - jelentette ki a kis mihaszna.

Az igazat megvallva, engem ez nem izgatott, Ã-gy elfordultam Ã©s elindultam vissza aludni.

- HÃ©j, hÃ©j, hÃ©j! Most meg hovÃ¡ mÃ©sz? â€“ futott utÃ¡nam a fiatal viking.

Ã‰n inkÃ¡bb csak az orrom alatt morogtam.

- Fogatlan! â€“ ugrott elÃ©m a fiÃº. â€“ Ha Asztrid visszamegy a faluba mindenkinek beszÃ¡mol rÃ³lad Ã©s elkapnakâ€¦kÃ©rlek, segÃ-ts jobb belÃ¡tÃ¡sra tÃ©rÃ-teni Å‘tâ€¦ - nÃ©zett mÃ©lyen a szemeimbe.

Egy ideig csak bÃ¡multam a fiÃºt Ã©s zÃ¶ld szemeit, majd sÃ³hajtottam. SzerencsÃ©je van Hablatynak, hogy ilyen jÃ³szÃ-vÅ± vagyok Ã©s persze, hogy nem akarom, hogy elkapjanak. Megfogtam a grabancÃ¡t Ã©s a hÃ¡tamra dobtam.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m pajti! â€“ Ã¶lelt Ã¡t, amire kicsit felmordultam. â€“ BocsÃ¡nat. Akkor indulÃ¡s Asztrid utÃ¡n!

SÃ³hajtottam, majd a magasba szÃ¡lltam. Hamar beÃ©rtÃ¼k a szÅ‘kÃ©t aki Ã©pp egy farÃ¶nkrÅ‘l ugrott volna le,de Ã©n nem hagytam. MÃ-g a levegÅ‘ben volt elkaptamâ€¦bÃ¡r megfordult a fejemben, hogy elengedem, amikor felvisÃ-tott. SzegÃ©ny fÃ¼lem, ha csak rÃ¡gondolok, fÃ¡j. VÃ©gÃ¼l egy fÃ¡n raktam le, amire magam is leszÃ¡lltam. Asztridnak csak ekkor tÅ±nt fel a hÃ¡tamon Hablaty.

- Hablaty! SzedjÃ©l le innen! â€“ parancsolta.

- HÃ©j kislÃ¡ny, vegyÃ©l vissza, mert hirtelen felrepÃ¼lÃ¶k Ã©s ez a fa tÃ©ged hazÃ¡ig repÃ-t! â€“ morogtam rÃ¡.

- LegalÃ¡bb hagyd, hogy megmagyarÃ¡zzamâ€¦ - alkudozott Hablaty.

- Nem hallgatok meg semmit, amit mondasz! â€“ morgott a lÃ¡ny.

- Akkor nem mondomâ€¦csak hagy mutassam megâ€¦ - ajÃ¡nlotta Hablaty. â€“ KÃ©rlek Asztridâ€¦

Ekkor Asztrid felmÃ¡szott az Ã¡grÃ³l Ã©s rÃ¡m nÃ©zett.

- KÃ©rj bocsÃ¡natot! â€“ morogtam rÃ¡, de Å‘t nem Ã©rdekelte.

Hablaty is hiÃ¡ba akart neki segÃ-teni nem hagyta. EgyszerÅ±en a hÃ¡tamra Ã¼lt.

_- Te sem gondolod komolyan, hogy hagylak a hÃ¡tamon utazni,

bocsÃ¡nat nÃ©lkÃ¼lâ€¦_ - morogtam tovÃ¡bb, nem mintha Ã©rdekelt volna bÃ¡rkit.

- Most vigyÃ©l le! â€“ parancsolta a szÅ‘ke.

- Fogatlanâ€¦le. â€“ beszÃ©lt lassan Hablaty.

- Nem Hablaty! Nekem nem parancsol egy kislÃ¡nyâ€¦Ã©s mÃ-g bocsÃ¡natot nem kÃ©r, ne vÃ¡rjon rÃ¡, hogy leteszemâ€¦ - morogtam Ã©s szÃ©ttÃ¡rtam a szÃ¡rnyaimat.

- LÃ¡tod? Nincs mitÅ‘l tartanod! â€“ mosolygott Asztridra a kis barna.

- Csak szeretnÃ©dâ€¦ - morogtam tovÃ¡bb, majd felszÃ¡lltam.

KÃ©t utasom egyszerre sikoltott Ã©s az egyetlen vicc az volt benne, hogy nem tudtam eldÃ¶nteni melyik Asztrid Ã©s melyik Hablaty sikolya. Mikor elÃ©g magasra Ã©rtem picit egyenesen maradtam.

- Fogatlan mi Ã¼tÃ¶tt belÃ©d? â€“ kiabÃ¡lt rÃ¡m Hablaty. â€“ Å• Ã¡ltalÃ¡ban nem ilyenâ€¦ - fordult Asztrid felÃ©.

Nem, mivel Ã¡ltalÃ¡ban nem utazik rajtam egy hisztis libaâ€¦ gondoltam, majd folytattam a produkciÃ³t Ã©s elkezdtem az oldalamra fordulni a levegÅ‘ben.

- Jaj neâ€¦ - jegyezte meg Hablaty.

- Jaj, de! â€“ jegyeztem meg Ã©n, majd a hÃ¡tamra fordultam Ã©s zuhantam.

IgazsÃ¡g szerint, egÃ©sz kellemes volt. Csak azÃ©rt nem tudtam rendesen Ã©lvezni, mert a hÃ¡tamon Asztrid Ãºgy visÃ-tott, mint akit nyÃºznak. Amikor elÃ©g kÃ¶zel voltunk, akkor visszafordultam Ã©s pÃ¡rszor alÃ¡merÃ¼ltem a vÃ-zben.

- NÃ¡la kÃ©ne bevÃ¡gÃ³dnunk, nem pedig a vÃ-zbe! â€“ szidott Hablaty.

- Ã•, szÃ³val nem csak a sÃ¡rkÃ¡nyokkal akarod megbarÃ¡tkoztatni, hanem szerelmet is akarsz. Tudtam Ã©n! â€“ vigyorogtam elÃ©gedetten, majd felfelÃ© kezdtem szÃ¡llni. â€“ _De mÃ-g bocsÃ¡natot nem kÃ©r tÅ‘led, addig ne vÃ¡rj semmit!_

Amikor elÃ©g magasra Ã©rtem pÃ¶rÃ¶gni kezdtem.

- Na, most meg pÃ¶rÃ¶gâ€¦ - jegyezte meg kellemetlenÃ¼l Hablaty.

_Igen, hÃ¡t nem jÃ³ mÃ³ka? _gondoltam Ã©s vigyorogtam elÃ©gedetten.

- KÃ¶sz a nagy semmit! â€“ szÃ³lt rÃ¡m a kis mihaszna. â€“ Te mihaszna hÃ¼llÅ‘!

Ekkor elengedtem magam Ã©s Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem zuhanok. AmÃ-g bocsÃ¡natot nem hallok a szÅ‘kÃ©tÅ‘l, elhatÃ¡roztam, hogy nem Ã¡llok meg!

- JÃ³l van! Ne haragudj! BocsÃ¡nat! Csak szedj le errÅ‘l az izÃ©rÅ‘l! â€“ kiabÃ¡lt Asztrid.

Ahogy meghallottam a lÃ¡ny bocsÃ¡natkÃ©rÃ©sÃ©t megÃ¡lltam a forgÃ¡sban Ã©s szÃ¡lltam tovÃ¡bb egyenesen. Csak ennyit akartam hallaniâ€¦

EzutÃ¡n megnyugodtam Ã©s szÃ¡lltam rendesen. FelrepÃ¼ltem a felhÅ‘khÃ¶z, amit Asztrid nagyon Ã©lvezett. Felemelte a kezeit is Ã©s prÃ³bÃ¡lta megragadni a felhÅ‘t. AztÃ¡n a felhÅ‘k fÃ¶lÃ© szÃ¡lltam, majd tettem egy kÃ¶rt Ã©s leszÃ¡lltam a felhÅ‘k alÃ¡ Ã©s mire visszaszÃ¡lltam a felhÅ‘k fÃ¶lÃ©, mÃ¡r lement a nap. Az Ã©gen megjelent a sarki fÃ©ny, amit a kÃ©t utasom Ã¡muldozva nÃ©zett. SÅ‘t, be kell valljam, Ã©n is, hisz mÃ¡r rÃ©g lÃ¡ttam. Ahogy lepillantottam a felhÅ‘kÃ¶n keresztÃ¼l kisebb fÃ©nyeket lÃ¡ttam meg. Ã•gy kirepÃ¼ltem a felhÅ‘k kÃ¶zÃ¼l Ã©s Hibbant-sziget felett voltunk. HÃ¡trapillantottam Ã©s mosolyognom kellett ahogy meglÃ¡ttam a szÅ‘ke mennyire Ã©lvezi az utat. Kicsit lejjebb szÃ¡lltam Ã©s Ãºgy cikÃ¡ztam az oszlopok Ã©s tornyok kÃ¶zt, persze Ã¼gyelve rÃ¡, hogy senki ne lÃ¡sson meg minket. A nap vÃ©ge, mÃ©gis csak jÃ³l alakult.

- JÃ³l van, beismerem, ez tÃ©nyleg elÃ©g csÃºcsâ€¦ - jegyezte meg Asztrid. â€“ TÃ©nyleg Ã¡llatiâ€¦Ã¡llati jÃ³szÃ¡gâ€¦ - simogatott meg.

Ã‰n csak rÃ¡mosolyogtam. JÃ³l esett a simogatÃ¡s, mert Ã©reztem, hogy vÃ©gre bÃ-zik bennem. Azon kezdtem gondolkodni, hogy lehet, ha minden viking lÃ¡tnÃ¡, hogy nem Ã¶lÃ¼nk Ã©s nem vagyunk gonoszak, mind megbÃ-znÃ¡nak bennem... Ã•m ekkor meglÃ¡ttam a kÃ¶dÃ¶tâ€¦a kÃ¶dÃ¶t, ami mÃ¡r nem tetszett. Hirtelen nem hallottam a fiatalok beszÃ©lgetÃ©sÃ©t a hÃ¡tamon, csak a kÃ¶dre tudtam figyelni. Elfelejtettem gondolataim Ã©s nem hallottam mÃ¡st, csak a hÃ-vogatÃ¡st. A mÃ©lybe szÃ¡lltam, a kÃ¶d kÃ¶zepÃ©be.

- Fogatlan, mi tÃ¶rtÃ©nik? â€“ kÃ©rdezett Hablaty, de nem tudtam vÃ¡laszolni. â€“ Hallod, mi van?

Ã‰s ekkor megtÃ¶rtÃ©nt, amitÅ‘l rettegtem. JÃ¶tt a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny. Hirtelen kÃ¶rÃ¼lÃ¶ttem Fertelmes CipzÃ¡rhÃ¡tak, SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©gek, Gronkelek Ã©s SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyok jelentek meg, mind-mind tele prÃ©dÃ¡val. Ã‰reztem, ahogy Asztrid Ã©s Hablaty lebuknak Ã©s jÃ³l is tettÃ©kâ€¦

- Fogatlan, vigyÃ©l ki innenâ€¦ - tette a fejemre a kezÃ©t Hablaty.

- Nem lehet! â€“ ingattam meg a fejem.

A kÃ¶vetkezÅ‘ percben mind alÃ¡merÃ¼ltÃ¼nk Ã©s az oszlopok kÃ¶zt kezdtÃ¼nk keringeni. Mind egy irÃ¡nyba Ã©s szÃ©pen elrendezÅ‘dve. VÃ©gÃ¼l megÃ©rkeztÃ¼nk az Ãºti cÃ©lunkhoz Ã©s egy vulkÃ¡nba szÃ¡lltunk. Mindenki a mÃ©lyÃ©re dobta a zsÃ¡kmÃ¡nyÃ¡t Ã©n azonban egy biztonsÃ¡gosnak tÅ±nÅ‘ helyre leszÃ¡lltam. PrÃ³bÃ¡ltam elrejteni Asztridot Ã©s Hablatyot.

- IgazÃ¡n megnyugtatÃ³ tudni, hogy minden Ã©lelmÃ¼nket egy lyukba dobÃ¡ljÃ¡kâ€¦ - jegyezte meg gÃºnyosan Hablaty.

Nem a lyukbaâ€¦hanem annak, aki a lyuk aljÃ¡n vanâ€¦, jegyeztem meg magamban Ã©s lapÃ-tottam tovÃ¡bb.

- Semmit nem esznek meg belÅ‘leâ€¦ - jegyezte meg Asztrid.

SzÃ©p lassan minden sÃ¡rkÃ¡ny megÃ©rkezett Ã©s leszÃ¡llt valahova. LegutoljÃ¡ra egy Gronkel repÃ¼lt be egy tenyÃ©rnyi hallal. Tudtam, hogy Å‘ ezt nem Ã©li tÃºlâ€¦hallottam is mÃ¡r a morgÃ¡st Ã©s a Gronkel menekÃ¼lt volna, de kÃ©sÅ‘ voltâ€¦az AlfÃ¡nk elkapta.

- Ezâ€¦ez meg mi? â€“ kÃ©rdezte Asztrid.

MÃ¡skor szÃ-vesebben csevegnÃ©k, jelen helyzetben azonban prÃ³bÃ¡ltam minÃ©l jobban meghÃºzni magam.

- JÃ³l van pajti, el kell tÅ±nnÃ¼nk innen! â€“ nÃ©zett rÃ¡m Hablaty, de ekkor mÃ¡r kÃ©sÅ‘ volt, az Alfa kiszagolta Å‘ket. â€“ Most! â€“ kiÃ¡ltott a fiÃº.

Nem voltam rest, menekÃ¼ltem is, de mÃ©g Ã-gy is, majdnem elkaptak. Helyettem egy sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡rsam kaptÃ¡k el, de Ã-gy a hÃ¡tamon utazÃ³ kÃ©t fiatal legalÃ¡bb megÃºszta. BÃ¡r nem igazÃ¡n hittem, hogy elÃ©g gyorsan kiÃ©rÃ¼nk onnan. Ã•m vÃ©gÃ¼l sikerÃ¼lt megmenekÃ¼lnÃ¼nk mindhÃ¡rmunknak Ã©s amilyen gyorsan csak lehetett biztonsÃ¡gos helyre szÃ¡lltam velÃ¼k. Vissza a vÃ¶lgybe. Nem is akartam visszamenni a vulkÃ¡nhoz!

- Ez teljesen Ã©rthetÅ‘! Olyan ez, mint egy hatalmas mÃ©hkas, Å‘k a dolgozÃ³k Ã©s az a kirÃ¡lynÅ‘! â€“ tapintott a lÃ©nyegre Asztrid. â€“ El kell mondanunk apÃ¡dnak! â€“ kezdett rohanni.

- Nem Asztrid, vÃ¡rj! MÃ©g megÃ¶lnÃ©k fogatlantâ€¦ - mutatott rÃ¡m. â€“ Ezt alaposan Ã¡t kell gondolnunk Asztridâ€¦

- Hablaty, felfedeztÃ¼k azt a sÃ¡rkÃ¡nyfÃ©szket, amit a vikingek Ã©vszÃ¡zadok Ã³ta keresnek Ã©s te titokban akarod tartani, hogy Ã³vd a sÃ¡rkÃ¡nyodat? â€“ kÃ©rdezett vissza a szÅ‘ke.

- Igenâ€¦ - mondta komolyan Hablaty.

- JÃ³l vanâ€¦akkor mit csinÃ¡ljunk?

- Csak holnapig adj idÅ‘t. â€“ nÃ©zett szomorÃºan Asztridra Hablaty. â€“ KitalÃ¡lok valamit.

- Rendbenâ€¦ - sÃ³hajtott Asztrid, majd vÃ¡llba vÃ¡gta Hablatyot. â€“ Ezt azÃ©rt, mert elraboltÃl! â€“ ezutÃ¡n magÃ¡hoz hÃºzta Ã©s megpuszilta. â€“ Ezt megâ€¦minden egyÃ©bÃ©rtâ€¦

Hablaty bÃ¡mult Asztrid utÃ¡n, aki elszaladt a puszi utÃ¡n. Ã‰n mellÃ© lÃ©ptem Ã©s rÃ¡pillantottam.

- Most meg mit nÃ©zel? â€“ kÃ©rdezett vissza Hablaty.

Mosolyogtam Ã©s az orrommal kicsit meglÃ¶ktem a fiÃºt, utalva, hogy tudom, hogy szerelmes, mire Å‘ csak sÃ³hajtott.

- A holnapi nap, kulcsfontossÃ¡gÃº lesz, az emberek Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyok kapcsolatÃ¡ban. â€“ nÃ©zett rÃ¡m a fiÃº. â€“ KÃ-vÃ¡nj szerencsÃ©t, hogy jÃ³l menjen.

Nem mondtam semmit, csak bÃ³lintottam.

- Holnap jÃ¶vÃ¶k Fogatlanâ€¦talÃ¡nâ€¦ - sÃ³hajtott Ã©s elindult hazafelÃ©.

SzomorÃºan nÃ©ztem utÃ¡na. AggÃ³dtam a fiÃº miatt, akit egyre inkÃ¡bb barÃ¡tomnak Ã©reztem...

8. BarÃ¡tok bajban

A szemem pihentettem Ã©s gondolkodtam. Azon jÃ¡rt az agyam, vajon Hablatynak sikerÃ¼l jobb belÃ¡tÃ¡sra tÃ©rÃ-tenie vikingeket? Vajon Ã©lhetÃ¼nk majd bÃ©kÃ©ben? EgyszerÅ±en nem tudtam, ahogy azt sem, hogy hogy van a barÃ¡tom, hisz ma mÃ©giscsak egy fenevaddal kerÃ¼l szembe. Azon is elgondolkodtam, vajon tÃºlÃ©li-e. Nem minden sÃ¡rkÃ¡ny olyan kedves Ã©s megÃ©rtÅ‘...vikingek kÃ¶zÃ¶tt pedig kifejezetten agresszÃ-vak vagyunk! MikÃ¶zben ezen gondolkodtam a szemeim leragadtak Ã©s elaludtam.

AztÃ¡n felriadtam. Hablaty kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡t hallottamâ€¦hallottam benne a halÃ¡lfÃ©lelmet Ã©s hallottam a SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©g kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡t is. Felkaptam a fejem Ã©s mÃ¡r tudtam, hogy a fiatal viking bajban van. Azonnal a vÃ¶lgy oldalÃ¡hoz rohantam Ã©s prÃ³bÃ¡ltam kimÃ¡szni, de nem mentâ€¦tÃºl magas voltâ€¦ De nem adtam fel. Nem hagyhattam, hogy a legjobb barÃ¡tomnak baja essenâ€¦Å• sem hagyott bajban, Ã©n sem hagyhatom Å‘t! TalÃ¡n ez volt az a lÃ¶ket, ami kellett nekem, mert ekkor sikerÃ¼lt. Megkapaszkodtam az egyik szikla szÃ©lÃ©ben a karmaimmal. Nem cicÃ³ztam sokat, kimÃ¡sztam Ã©s rohanni kezdtem a falu felÃ©. Tudtam, hogy ezzel nagy kockÃ¡zatot vÃ¡llalok, de nem hagyhattam, hogy Hablatynak baja essen. HÃ¡la a fiÃºnak, tudtam merre van a falu, hisz egyszer mÃ¡r mentÃ¼nk arra, mikor Ã¶ssze voltunk kÃ¶tve. PrÃ³bÃ¡ltam repÃ¼lni is, de nem igazÃ¡n ment. Ã•m nem Ã©rdekelt. Mindent bevetettem, hogy minÃ©l hamarabb a faluba Ã©rjekâ€¦

Amint meglÃ¡ttam a falut mÃ¡r tudtam, hogy nincs visszaÃºt. LÃ¡ttam egy elzÃ¡rt helyet Ã©s onnan hallottam a kiÃ¡ltozÃ¡st Ã©s onnan Ã©reztem Hablaty szagÃ¡t is. Ã‰s amikor odaÃ©rtem mÃ¡r meg is formÃ¡ltam a plazmagÃ¶mbÃ¶m, amivel lyukat Ã©gettem az Ã©pÃ-tmÃ©nybe, hogy betudjak menni. Ã‰pp idÅ‘ben Ã©rkeztem! Egyenesen a SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©g hÃ¡tÃ¡ra Ã©rkeztem Ã©s harapdÃ¡lni kezdtem.

- Hagyd bÃ©kÃ©n a barÃ¡tomat! â€“ kiabÃ¡ltam rÃ¡.

- Takarodj a hÃ¡tamrÃ³l te idiÃ³ta! â€“ dobott le magÃ¡rÃ³l.

Hirtelen fÃ¶lÃ©m kerÃ¼lt Ã©s Ãºgy prÃ³bÃ¡lt megharapni, de nem hagytam magam Ã©s lerÃºgtam magamrÃ³l. EzutÃ¡n Hablaty elÃ© Ã¡lltam vÃ©delmezÅ‘en.

- Takarodj Hablaty kÃ¶zelÃ©bÅ‘l te senkihÃ¡zi! â€“ Ã¼vÃ¶ltÃ¶ttem rÃ¡.

- Ez egy ember, nem lÃ¡tod? â€“ morgott rÃ¡m.

- Ez az ember a barÃ¡tom! â€“ morogtam Ã©n is Ã©s ahogy prÃ³bÃ¡lt kÃ¶zeledni, nem engedtem oda. â€“ _HozzÃ¡ ne Ã©rj!_

- Vagy mi lesz?

_- ValÃ³ban tudni akarod? _â€“ ugrottam elÃ©.

Persze, Å‘ vette a lapot. A sÃ¡rkÃ¡nyok nem igazÃ¡n mertek ellenem kiÃ¡llni, Ã-gy Å‘ sem mert. InkÃ¡bb odÃ©bb Ã¡llt kÃ¡romkodva. Ekkor Ã©reztem, ahogy Hablaty lÃ¶kdÃ¶s engem.

- Fogatlan nyomÃ¡s! TÅ±nj el innÃ©t!

- Nem Hablaty, nem megyekâ€¦inkÃ¡bb szembeszÃ¡llok az emberekkel, de nem hagylak itt! â€“ morogtam

Ekkor a vikingek elkezdtek befelÃ© Ã¡ramlani kÃ¼lÃ¶nbÃ¶zÅ‘ fegyverekkel.

- Fogatlan menj! Menj! â€“ lÃ¶kdÃ¶sÃ¶tt tovÃ¡bb Hablaty.

Ebben a percben lÃ¡ttam meg a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶kÃ¶t egy hatalmas szekercÃ©vel kÃ¶zeledni.

- Ne, PlÃ©hpofa, ne! â€“ kiabÃ¡lt Asztrid.

- Apa, ne! â€“ kiÃ¡ltott Hablaty is. â€“ Ne, nem fog bÃ¡ntani!

Nekem azonban mÃ¡s terveim voltak. Ha Å‘ Ã-gy, akkor Ã©n is! Morogva megindultam felÃ© Ã©s csak annyi tervem volt, hogy leterÃ-tem amÃ-g Hablaty elmondja neki amit akar. JÃ¶ttek tÃ¶bben is, de mindenkit elÃ¼tÃ¶ttem onnan. Csak PlÃ©hpofÃ¡t akartam.

- Ne, ne, ne! Ã•gy csak rontasz a helyzeten! â€“ kiÃ¡ltott Hablaty.

Ã•m Ã©n rÃ¡ugrottam a fÅ‘nÃ¶kre, aki Ã¼tÃ¶tt engem. MÃ©rges lettem Ã©s Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem lÃ¶vÃ¶k egy figyelmeztetÅ‘ lÃ¶vÃ©st.

- Ne, Fogatlan, NEM! â€“ kiÃ¡ltott Hablaty, amire megÃ¡lltam Ã©s rÃ¡nÃ©ztem.

LÃ¡ttam a csalÃ³dottsÃ¡got rajta Ã©s hogy nem akarta ezt. Becsuktam a szÃ¡mat Ã©s visszanyeltem a lÃ¶vedÃ©ket. Ez volt a vesztemâ€¦a tÃ¶bbi viking ekkor megtÃ¡madott.

- Kapjuk el! â€“ kiabÃ¡ltÃ¡k a vikingek.

Sajnos tÃ¶bben voltak Ã©s erÅ‘sebbek, Ã-gy sikeresen lefogtak. HiÃ¡ba prÃ³bÃ¡ltam kÃ¼zdeni, nem ment...

- Nem, nem, nem! Ne bÃ¡ntsÃ¡tok! â€“ kiabÃ¡lt Hablaty Ã©s jÃ¶tt volna hozzÃ¡m, de Asztrid nem engedte. â€“ Ne bÃ¡ntsÃ¡tokâ€¦

- Hablatyâ€¦ - prÃ³bÃ¡ltam a fiÃºra pillantani, de nem tudtam.

- TegyÃ©tek a tÃ¶bbihez. â€“ mondta a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k.

- Fogatlanâ€¦ - prÃ³bÃ¡lt tovÃ¡bbra is felÃ©m jÃ¶nni a kis viking.

- SajnÃ¡lom Hablatyâ€¦ - nÃ©ztem a fiÃºra mikÃ¶zben elhurcoltak. â€“ _SajnÃ¡lomâ€¦_

LÃ¡ttam, ahogy neki pedig az apja megragadja a vÃ¡llÃ¡t Ã©s elkezdi kifelÃ© vonszolni. JÃ³t tettem, mÃ©gis bÃ¼ntetnek engem Ã©s Å‘t isâ€¦az emberek mÃ©gsem olyan kedvesek, mint hittemâ€¦

* * *

><p>Csak fÃ©lÃ³rÃ¡t lehettem bezÃ¡rva a tÃ¶bbi sÃ¡rkÃ¡ny mellÃ© amikor megjelentek a vikingek. LÃ¡ncra vertek Ã©s Ãºgy beleraktak egy fura szerkezetbe, ami miatt mozogni sem tudtam. AggÃ³dtam, nem tudtam mit akarhatnak velem Ã©s mikor meglÃ¡ttam a tÃ¶mÃ©rdek viking hajÃ³t, mÃ¡r fÃ©ltem is...sejtettem mit akarnak. PrÃ³bÃ¡ltam mÃ©g menekÃ¼lni, de tÃ¶bbÃ© erre mÃ¡r nem volt alkalmam...a szerkezet megakadÃ¡lyozott benne. Ã•gy egyszerÅ±en felraktak a hajÃ³ra Ã©s Ã©n nem tudtam bennÃ¼k kÃ¡rt tenni. IjesztÅ‘ volt ennyi viking kÃ¶zt lennem vÃ©dtelenÃ¼l. Ã–sszessÃ©gÃ©ben nem vagyok egy fÃ©lÃ©nk alak, de most bevallom, fÃ©ltem!<p>

- Eresszetek! Eresszetek el! â€“ kiabÃ¡ltam.

De Å‘k nem eresztettek. NemsokÃ¡ra PlÃ©hpofa mellettem Ã¡llt Ã©s jelet adott az indulÃ¡sra.

- Vezess haza, Ã¶rdÃ¶gâ€¦ - szinte kÃ¶pte a szavakat felÃ©m.

- Te vagy az Ã¶rdÃ¶g PlÃ©hpofaâ€¦nem Ã©nâ€¦ - morogtam a vÃ¡laszt.

Persze Å‘t nem Ã©rdekelteâ€¦Ã©s szerintem nem is Ã©rtette. AztÃ¡n a hajÃ³k elindultak Ã©s mÃ©g eltudtam fordulni Ã©s amit utoljÃ¡ra lÃ¡ttam az Hablaty csalÃ³dott arca voltâ€¦Ã©n viszont nem ezt akartam utoljÃ¡ra lÃ¡tniâ€¦

* * *

><p>Olyan egy Ã³ra elteltÃ©vel megÃ©rkeztÃ¼nk a kÃ¶dhÃ¶zâ€¦elÅ‘re kirÃ¡zott a hideg Ã©s mikor behajÃ³ztunk oda, rendesen fÃ©ltem. Lehet, hogy sÃ¡rkÃ¡ny vagyok, de ennek ellenÃ©re fÃ©lhetek. FÅ‘leg attÃ³l a helytÅ‘l ahova most megyÃ¼nk, pontosabban attÃ³l a sÃ¡rkÃ¡nytÃ³l, akihez most megyÃ¼nk.<p>

- Mindenki maradjon hallÃ³tÃ¡von belÃ¼l! â€“ kiabÃ¡lt PlÃ©hpofa.

Hallottam azt is, ahogy a vikingek vÃ¡laszoltak.

- KÃ©rlek, ne menjÃ¼nk tovÃ¡bbâ€¦kÃ©rem szÃ©penâ€¦ - kÃ¶nyÃ¶rÃ¶gtem a magam nyelvÃ©n, hÃ¡tha megesik rajtam a szÃ-vÃ¼k.

De mÃ¡r kÃ©sÅ‘ volt! Beindultak az Ã¶sztÃ¶neim Ã©s elkezdtem arrafelÃ© forgatni a fejem, amerre menni kellett. _Ne! Nem szabadâ€¦Ã-gy veszÃ©lybe sodrom a vikingeket Ã©s magam isâ€¦_ beszÃ©ltem magamban Ã©s prÃ³bÃ¡ltam ellenÃ¡llni, de nem mentâ€¦ kÃ¼zdÃ¶ttem, de tovÃ¡bbra is hallottam az AlfÃ¡t Ã©s muszÃ¡j volt arra fordulnom, amerrÅ‘l a hang jÃ¶tt. PÃ¡rszor prÃ³bÃ¡ltam mÃ¡sfelÃ© fordulni, hogy Ã¶sszezavarjam a vikingeket, de az Ã¡tkozott Ã¶sztÃ¶nÃ¶m miatt mindig visszafordultam a jÃ³ irÃ¡nyba Ã©s ezzel megmutattam a helyes utat a vikingeknek. AztÃ¡n mÃ¡r csak arra eszmÃ©ltem fel, hogy kikÃ¶tÃ¶ttÃ¼nkâ€¦_Jaj, neâ€¦_

PrÃ³bÃ¡ltam szabadulni, de nem tudtam. A lÃ¡ncok mÃ©g mindig erÅ‘sebbek voltak. Hallottam sÃ¡rkÃ¡nytÃ¡rsaim hangjÃ¡t Ã©s tudtam, majdnem mind itt vannak. De Ã©n nem akartam itt lenni. Az aggodalom ami bennem volt egÃ©sz Ãºton csak nagyobb lett Ã©s rettegÃ©sbe csapott Ã¡t mikor kikÃ¶tÃ¶ttÃ¼nk. A legutÃ³bbi kalandom Ã³ta engem mÃ¡r biztos ki pÃ©cÃ©zett magÃ¡nak az Alfa, hisz rÃ¼helli az embereket, Ã©n meg egyenesen kettÅ‘t vittem oda Ã©s nem Ã¡ldozati cÃ©lbÃ³l, szÃ³val az Ã©n halÃ¡lom biztos kÃ-vÃ¡nta. Ã•m nem csak magam miatt aggÃ³dtam...az ittlÃ©vÅ‘ vikingek kÃ¶zt voltak szÃ¼lÅ‘k, nÅ‘k, fiatalok Ã©s idÅ‘sebbek is, illetve valamilyen szinten rokkantak...Ã©s Hablaty apja is kÃ¶ztÃ¼nk volt. Å•ket is fÃ©ltettem, hisz lehet a mai nap Ã¡rvÃ¡n hagyjÃ¡k a gyerekeiket vagy elvesztik valamelyik szerettÃ¼ket. Nem akartam tÃ¶bbÃ© Hablaty csalÃ³dott arcÃ¡t lÃ¡tni, fÅ‘leg azÃ©rt nem, mert elvesztette az apjÃ¡t is. Tudtam, hogy fÃ©lÃ¡rva, ahogy azt is hogy az apja neveli Ã©s bele sem mertem gondolni mi lesz, ha az apjÃ¡t is elveszÃ-ti...

- Itt vagyunk. â€“ mondta PlÃ©hpofa Ã©s kiugrott a hajÃ³bÃ³l.

Ã‰s amint fÃ¶ldet Ã©rt a sÃ¡rkÃ¡nyok elhallgattak. Mind tudtÃ¡k, hogy itt vagyunk. Ã‰n egyre inkÃ¡bb szabadulni akartam, fÅ‘leg ahogy a vikingek kikÃ¶tÃ¶ttek Ã©s kezdtÃ©k felÃ¡llÃ-tani a csapdÃ¡kat Ã©s kezdtek felfegyverkezni. Ã‰n mÃ¡r ekkor tudtam, hogy azzal nem Ã©rnek majd sokat, maximum az alfÃ¡nk fogpiszkÃ¡lÃ³nak hasznÃ¡lja majd Å‘ket. De Å‘k csak csinÃ¡ltÃ¡k a csapdÃ¡kat, mit sem sejtve mivel Ã¡llnak szemben.

- Ez rossz Ã¶tlet! Ez nagyon rossz Ã¶tlet! â€“ kiabÃ¡ltam, de nem igazÃ¡n figyeltek rÃ¡m.

Ebben a pillanatban lÃ¡ttam, ahogy a katapultokat kiengedik Ã©s ostromolni kezdik a hegyet. Tudtam, hogy PlÃ©hpofa kiadta a parancsot a tÃ¡madÃ¡sra. Ã‰s mikor a lÃ¶vedÃ©k becsapÃ³dott mÃ¡r Ã©reztem, ahogy megmozdul picit a fÃ¶ld. FelÃ©bresztettÃ©k a vezÃ©rÃ¼nket...

- Ne! Ã•gy mind meghalunk! â€“ kiabÃ¡ltam Ã©s prÃ³bÃ¡ltam szabadulni, de mÃ©g mindig nem Ã©rdekeltem senkit.

AztÃ¡n hallottam a morajtâ€¦a hegy oldala kitÃ¶rt.

_- Ajajâ€¦ - _jegyeztem meg Ã©s inkÃ¡bb meghÃºztam magam.

LÃ¡ttam ahogy PlÃ©hpofa a lyuk szÃ¡jÃ¡hoz merÃ©szkedik Ã©s bepillant. SÃ¶tÃ©t volt, Ã-gy lÃ¡ttam, ahogy egy lÃ¡ngolÃ³ golyÃ³t nÅ‘nek be, hogy lÃ¡ssanak. PÃ¡r pillanat mÃºlva lÃ¡ttam, ahogy az Ã¶sszes sÃ¡rkÃ¡ny menekÃ¼l. MeghÃºztam magam, mert tudtam, Ã©n erre nem vagyok kÃ©pes. A lÃ¡ncok miatt sem, Ã©s Hablaty nÃ©lkÃ¼l mÃ©g annyira sem, hisz nem tudott irÃ¡nyÃ-tani engem. HiÃ¡ba kiabÃ¡ltak a sÃ¡rkÃ¡nyok, hogy menekÃ¼ljÃ¼nk Ã©s menjek Ã©n is, Ã©n erre kÃ©ptelen voltam. Csak vÃ¡gyakozva nÃ©ztem utÃ¡nuk, mert Ã©n is elakartam innen menni. Ekkor meghallottam a vikingek ujjongÃ¡sÃ¡tâ€¦azt hittÃ©k gyÅ‘ztek. Nem is sejtettÃ©k, hogy mÃ©g nincs vÃ©ge Ã©s csak most kezdÅ‘dik majd a kÃ¼zdelem. Tudtam, hogy mindjÃ¡rt lehervad a mosoly a szÃ¡jukrÃ³l. Amikor pedig meghallottam a morgÃ¡st, mÃ¡r menekÃ¼lni akartam.

_- TÃ¼nÃ©s innen! Meghalunk! _â€“ kiabÃ¡ltam mikÃ¶zben a lÃ¡ncokkal bajlÃ³dtam, de azok csak nem eresztettek.

- MÃ©g nincs vÃ©ge, csatasorba! â€“ kiÃ¡ltott PlÃ©hpofa. â€“ Ã–sszezÃ¡rni.

- InkÃ¡bb menekÃ¼lj PlÃ©hpofa! â€“ kiÃ¡ltottam Ã©n is, de amikor megÃ©reztem a rengÃ©st, mÃ¡r tudtam, hogy itt a vÃ©ge. â€“ _Itt az Alfa! VÃ©gÃ¼nk vanâ€¦_

Hamarosan a hegy szÃ©le repedni, majd omlani kezdett. A vikingek menekÃ¼lni kezdtek, de mÃ¡r kÃ©sÅ‘ voltâ€¦a kÃ¶vetkezÅ‘ pedig amire emlÃ©kszem az az Ã¼vÃ¶ltÃ©sâ€¦az AlfÃ¡nk Ã¼vÃ¶ltÃ©se. VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l felÃ©bredt Ã©s agresszÃ-vabb volt, mint eddig valaha lÃ¡ttamâ€¦

9. A csapatmunka

Ahogy meghallottam VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l Ã¼vÃ¶ltÃ©sÃ©t mÃ¡r tudtam, hogy nincs menekvÃ©s. Sajnos a vikingeknek ez kÃ©sÅ‘n tÅ±nt fel Ã©s prÃ³bÃ¡ltak kÃ¼zdeni, de ezzel csak mÃ©g jobban felhergeltÃ©k az AlfÃ¡t. VÃ©gÃ¼l, mikor belÃ¡ttÃ¡k, hogy nincs esÃ©lyÃ¼k, visszavonulÃ³t fÃºjtak, de ekkor mÃ¡r kÃ©sÅ‘ volt Ã©s ahogy VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lnak feltÅ±nt mit akarnak Ã©s lÃ¡ngba borÃ-totta az Ã¶sszes hajÃ³t. Akik fent voltak azoknak esÃ©lyÃ¼k nem volt, szinte mind egy szÃ¡lig meghaltak.

- SegÃ-tsÃ©g! â€“ kiabÃ¡ltam mert menekÃ¼lni akartam, de nem tudtam Ã©s a lÃ¡ngok egyre jobban kÃ¶zeledtek felÃ©m.

LÃ¡ttam, ahogy a legtÃ¶bb viking menekÃ¼l Ã©s vÃ©gÃ¼l csak PlÃ©hpofa Ã©s BÃ©lhangos maradnak Ã©s Å‘k prÃ³bÃ¡ljÃ¡k legyÅ‘zni a legnagyobb sÃ¡rkÃ¡nyt. LÃ¡ttam azt is ahogy VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l kÃ©szÃ¼l lelÅ‘ni az alatta ugrÃ¡lÃ³ kÃ©t vikinget. SegÃ-teni akartam nekik, fÅ‘leg Hablaty miatt, de nem tudtam. IdiÃ³ta lÃ¡ncaik fogja voltam... Ã•m akkor ismerÅ‘s hang csapta meg a fÃ¼lem, a kÃ¶vetkezÅ‘ percben pedig azt lÃ¡ttam ahogy egy tÅ±zcsÃ³va fejbe talÃ¡lja az AlfÃ¡t.

- Hablaty! â€“ kiÃ¡ltottam boldogan ahogy meglÃ¡ttam a fiÃºt sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton.

Itt volt Å‘ Ã©s minden barÃ¡tja, akik sÃ¡rkÃ¡nyhÃ¡ton lovagoltak. BoldogsÃ¡g Ã¶ntÃ¶tte el a szÃ-vem kÃ©t okbÃ³l is, egy, mert a barÃ¡tai is megbÃ-ztak a sÃ¡rkÃ¡nyokban, kettÅ‘, valaki itt volt, aki segÃ-tett nekem. Figyeltem ahogy megbeszÃ©lik a tervet Ã©s Ã¶rÃ¶mmel lÃ¡ttam az emberek Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyok Ã¶sszhangjÃ¡t. Amikor azonban a SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡n Hablaty Ã©s Asztrid elrepÃ¼ltek felettem nem vettek Ã©szre.

- Itt vagyok Hablaty! SegÃ-ts! â€“ kiÃ¡ltottam Ã©s hÃ¡la Ã©gnek, meghallottÃ¡k.

A kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban Hablaty leugrott a sÃ¡rkÃ¡ny hÃ¡tÃ¡rÃ³l, egyenesen elÃ©m a "vezetÃ©st" pedig Asztrid vette Ã¡t.

- SegÃ-ts a tÃ¶bbieknek! â€“ kiÃ¡ltott Asztridnak, majd felÃ©m fordult. â€“ JÃ³l van pajti, tarts ki! â€“ prÃ³bÃ¡lt kiszabadÃ-tani.

A fiatalok kÃ¶zben prÃ³bÃ¡ltÃ¡k lefoglalni VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡lt, ami nem volt egyszerÅ± feladat, mert ami nekÃ¼nk a gyengÃ©nk volt, az neki nem igazÃ¡n...pÃ©ldÃ¡ul az AlfÃ¡nak nem igazÃ¡n volt vakfoltja, Ã©s hÃ¡t, jÃ³val erÅ‘sebb volt, mint Å‘k Ã©s bÃ¡rmely sÃ¡rkÃ¡ny. Ez a

megzavarÃ¡s addig fajult, mÃ-gnem rÃ¡ nem lÃ©pett a hajÃ³ra, ezzel el nem sÃ¼llyesztve engem Ã©s Hablatyot. Ã‰s Hablaty hiÃ¡ba tudott volna menekÃ¼lni, visszajÃ¶tt Ã©rtem. PrÃ³bÃ¡ltam segÃ-teni neki Ã©s nem mocorogtam, de nem ment...gyenge volt a lÃ¡ncok eltÃ©pÃ©sÃ©hez. Sajnos nem bÃ-rta sokÃ¡ig a vÃ-z alatt Ã©s elÃ¡jult az oxigÃ©nhiÃ¡nytÃ³l, majd a kÃ¶vetkezÅ‘ percben valaki kirÃ¡ntotta a vÃ-zbÅ‘l.

- Hablaty! â€“ kiÃ¡ltottam utÃ¡na, ezzel Ã©rtÃ©kes oxigÃ©nt veszÃ-tve.

Sajnos nekem sem volt kopoltyÃºm Ã©s Ã©reztem, nem bÃ-rom mÃ¡r sokÃ¡ig. TalÃ¡n ezt Ã©rdemeltem a sok galiba utÃ¡n...a szemeim kezdtek lezÃ¡rÃ³dni hisz mÃ¡r alig volt levegÅ‘m. Ã•m ebben a percben PlÃ©hpofa Ãºszott elÃ©m. KÃ-vÃ¡ncsian nÃ©ztem mit akar Ã©s legnagyobb meglepetÃ©sre kiszabadÃ-tott. Ã‰n sem voltam rest viszonozni a szÃ-vessÃ©get, megfogtam Ã©s kirepÃ¼ltem vele a vÃ-zbÅ‘lâ€¦amennyiben azt a pÃ¡r szÃ¡rnycsapÃ¡st lehet repÃ¼lÃ©snek nevezni. Egy nagyobb sziklÃ¡ra Ã¡lltam Ã©s a fejemmel jeleztem Hablatynak, hogy jÃ¶het. Ã• pedig jÃ¶tt, de az apja megragadta a kezÃ©t.

- Hablatyâ€¦Ã©n sajnÃ¡lom ezt az egÃ©szetâ€¦ - kÃ©rt elnÃ©zÃ©st PlÃ©hpofa.

- Igen, Ã©n isâ€¦ - sÃ³hajtott Hablaty.

- Nem kell Ã¡m felmenned odaâ€¦ - folytatta az apja.

- Vikingek vagyunk, foglalkozÃ¡si Ã¡rtalom. â€“ vont vÃ¡llat mosolyogva Hablaty.

- BÃ¼szke vagyok, hogy a fiam vagy. â€“ mosolygott PlÃ©hpofa is Ã©s hÃ¡trÃ©bb lÃ©pett.

- KÃ¶sz apa. â€“ mosolygott vissza Hablaty, majd megkapaszkodott Ã©s tudtam, ez azt jelenti, hogy indulhatunk.

Nem voltam rest, elrugaszkodtam a fÃ¶ldtÅ‘l Ã©s szÃ¡lltam. RepÃ¼ltÃ¼nk jÃ³ magasra.

- Asztrid bajban van! â€“ kiÃ¡ltott hÃ-rtelen Hablaty.

- Ã“, nem sokÃ¡ig! â€“ feleltem Ã©s felvettem a tÃ¡madÃ³Ã¡llÃ¡st, majd siklottam a levegÅ‘ben magma gÃ¶mbÃ¶met formÃ¡lva. Most Ãºjra olyan volt, mint azon a bizonyos naponâ€¦csak most nem az emberek ellen kÃ¼ldtem a gÃ¶mbÃ¶t, hanem az emberek vÃ©delmÃ©re.

- Ã‰jfÃºria, hasra! â€“ hallottam az emberek kiÃ¡ltÃ¡sÃ¡t.

ElÃ©gedett voltam Ã©s mikor elÃ©g kÃ¶zel Ã©rtem elengedtem a plazmagÃ¶mbÃ¶t, ami telibe talÃ¡lta az AlfÃ¡t. Asztrid zuhanni kezdett, de eldÃ¶ntÃ¶ttem elkapom mielÅ‘tt fÃ¶ldet Ã©r. SzÃ³val fordultam egyet Ã©s nem sokkal kÃ©sÅ‘bb el is kaptam a szÅ‘kÃ©t.

- Elkaptad? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡ Hablaty.

_- El hÃ¡t!_ â€“ ezutÃ¡n lepillantottam a mancsaimban lÃ©vÅ‘ lÃ¡nyra. â€“ _Szia!_ â€“ mosolyogtam rÃ¡ Ã©s Å‘ is vissza mosolygott rÃ¡m.

Mikor elÃ©g kÃ¶zel Ã©rtem a fÃ¶ldhÃ¶z leraktam Å‘t Ã©s elindultunk Hablattyal az Alfa felÃ©.

- Ennek szÃ¡rnya vanâ€¦ - jegyezte meg Hablaty. â€“ Rendben, lÃ¡ssuk repÃ¼lni is tud-e!

Helyeseltem Ã©s visszafordultam Ã©s mikor elÃ©g kÃ¶zel Ã©rtem, elengedtem egy plazmagÃ¶mbÃ¶t. A kÃ¶vetkezÅ‘ pillanatban az Alfa fÃ¡jdalmasan felÃ¼vÃ¶ltÃ¶tt Ã©s felborult. FÃ©l siker! AztÃ¡n a VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l kitÃ¡rta szÃ¡rnyait Ã©s feltÃ¡pÃ¡szkodott.

- Vajon ez elÃ©g volt? â€“ pillantott hÃ¡tra Hablaty.

Ã‰s amint ezt kimondta, VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l szÃ¡rnyra kapott.

- HÃ¡t, tud repÃ¼lniâ€¦ - jegyezte meg Hablaty.

- Nem mondtÃ¡l Ã³jatâ€¦ - morogtam.

Ã–ssze-vissza keringtem, hogy kikerÃ¼ljek VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l lÃ¡tÃ³szÃ¶gÃ©bÅ‘l, de nem sok sikerrel. Neki nem kellett keringenie, mindent rombolt Ã©s Ã³gy kÃ¶vetett minket. KÃ¶zben a szÃ¡razfÃ¶ldÃ¶n a vikingek nÃ©ztÃ©k a csatÃ¡t kÃ¶ztÃ¼nk Ã©s az Alfa kÃ¶zt.

- JÃ³l van Fogatlan, ideje eltÅ±nni! â€“ nÃ©zett rÃ¡m Hablaty.

BÃ³lintottam Ã©s mÃ¡r szÃ¡lltam is a magasba, a felhÅ‘k fÃ¶lÃ©. Az Alfa pedig jÃ¶tt utÃ¡nam. PÃ¡rszor majdnem sikerÃ¼lt elkapnia vagy megperzselnie, de amint a felhÅ‘k fÃ¶lÃ© Ã©rtem mÃ¡r nem volt annyi esÃ©lye. Picit kÃ¶rÃ¶ztÃ¼nk kÃ¶rÃ¼lÃ¶tte, majd lesbÅ‘l tÃ¡madtamâ€¦Ã³jra Ã©s Ã³jra. A fÃ¶ldrÅ‘l valÃ³szÃ-nÅ±leg szÃ©p lÃ¡tvÃ¡nyt nyÃ³jtott. Mivel fekete voltam, Ã-gy nem volt nehÃ©z a rejtÅ‘zkÃ¶dÃ©s a sÃ¶tÃ©t felhÅ‘k kÃ¶zt. Emellett gyors is voltam, Ã-gy azzal se volt gond, hogy hamar irÃ¡nyt vÃ¡ltsak, ha arra kerÃ¼lt sor. Hablaty hol suttogott nekem, hol a kezÃ©vel mutatta az irÃ¡nyt, hogy a nagy sÃ¡rkÃ¡ny ne vegyen minket Ã©szre. Igazi csapatmunka mÅ±kÃ¶dÃ¶tt kÃ¶ztÃ¼nk. PÃ¡r hÃ³napja mÃ©g, ha valaki ezt felhozta volna, hogy harcoljak velÃ¼k, jÃ³l kirÃ¶hÃ¶gtem volna, ma meg Ã©n mutatom meg a sÃ¡rkÃ¡nyoknak, hogy igenis, az emberekben meg lehet bÃ-zni! S mindemellett a csapatmunka remekÃ¼l mÅ±kÃ¶dik kÃ¶ztÃ¼nk.

AztÃ¡n VÃ¶rÃ¶s HalÃ¡l megunta a plazmagÃ¶mbjeim Ã©s kÃ¶rbevette magÃ¡t tÃ¼zÃ©vel. Ã‰gymond, felgyÃ³jtotta a felhÅ‘ket Ã©s nÃ©ha igencsak nehÃ©z volt kikerÃ¼lni. Sajnos vÃ©gÃ¼l engem is elkapott a lÃ¡ng, hiÃ¡ba figyelmeztetett Hablaty, hogy vigyÃ¡zzak. Emiatt meggyulladt a protÃ©zisemen az anyagâ€¦ez bajâ€¦

- JÃ³, itt az idÅ‘! LÃ¡ssuk mÅ±kÃ¶dik-e! â€“ mondta Hablaty, majd visszafordultunk az Alfa felÃ©. â€“ GyerÃ¼nk, csak ennyit tudsz?

- Gyere te idiÃ³ta behemÃ³t! â€“ hergeltem Ã©n is mire Å‘ elindult utÃ¡nam.

Amilyen sebesen lehetett a fÃ¶ld felÃ© tartottam. Sajnos a protÃ©zisem egyre jobban elÃ©gett Ã©s egyre nehezebben tudtam tartani magam a levegÅ‘ben.

- Rendben pajti jÃ³k vagyunk, bÃ-rd ki mÃ©g egy kicsitâ€¦ - prÃ³bÃ¡lt nyugtatni Hablaty.

_- Igyekszem Hablaty, igyekszem! _â€“ vÃ¡laszoltam picit idegesen.

Egyre jobban kÃ¶zeledett a talaj, de mÃ©g nem tÃ¡madhattam.

- VÃ¡rj Fogatlanâ€¦ - beszÃ©lt halkan Hablaty, majd megÃ©reztem a jellegzetes gÃ¡z szagot, amivel a sÃ¡rkÃ¡nyok gyÃºjtjÃ¡k meg tÃ¼zÃ¼ket. â€“ Most! â€“ kiÃ¡ltott Hablaty.

Ã‰n pedig megfordultam Ã©s egyenesen belelÅ‘ttem a gÃ¶mbÃ¶met az Alfa szÃ¡jÃ¡ba. KÃ-vÃ¼lrÅ‘l pedig akÃ¡rmilyen tÅ±zÃ¡llÃ³ is volt, belÃ¼lrÅ‘l, mÃ¡r nem volt az. PrÃ³bÃ¡lt menekÃ¼lni a vÃ©gzetÃ©tÅ‘l Ã©s elrepÃ¼lni, de szÃ¡rnyai elÃ©gtek, Ã-gy teljes erÅ‘bÅ‘l a fÃ¶ldbe csapÃ³dott, aminek egy hatalmas robbanÃ¡s lett a kÃ¶vetkezmÃ©nye. Amilyen gyorsan csak lehetett, megprÃ³bÃ¡ltam Hablattyal elmenni onnan, fÅ‘leg az Å‘ Ã©rdekÃ©ben. De sajnos nem sikerÃ¼lt, mert egy felÃ©nk zuhanÃ³ kÅ‘ utunkat Ã¡llta.

- Ne! Nem! â€“ kiÃ¡ltott Hablaty.

Sajnos nem tudtam kikerÃ¼lni a sziklÃ¡t, mert a protÃ©zisem letÃ¶rt, Ã-gy neki mentem Ã©s a fiatal viking lezuhant a hÃ¡tamrÃ³l.

- Hablaty! â€“ kiÃ¡ltottam rÃ©mÃ¼lten utÃ¡na Ã©s azonnal utÃ¡na vetettem magam.

Amennyire gyorsan csak tudtam utÃ¡na szÃ¡lltam Ã©s prÃ³bÃ¡ltam elkapni. Nem hagyhattam a legjobb barÃ¡tomat meghalniâ€¦Å• sem hagyott, amikor olyan helyzet volt kiÃ¡llt mellettem, Ã©n sem hagyhatom meghalni! AztÃ¡n az utolsÃ³ pillanatban elkaptam Ã©s szorosan magamhoz Ã¶leltem, hogy megvÃ©djem. MÃ©g a szÃ¡rnyaim is kÃ¶rÃ© csavartam. Ã•gy csapÃ³dtam be a fÃ¶ldbe vele.

NagyjÃ¡bÃ³l 2 perc mÃºlva mÃ¡r csak a por Ã©s a fÃ¼st vett minket kÃ¶rÃ¼l, de nem mertem elengedni a barÃ¡tomatâ€¦fÃ©ltettem.

- Hablaty! â€“ hallottam PlÃ©hpofa hangjÃ¡t. â€“ Hablaty! Fiam!

Ekkor lÃ¡thatott meg minket mert a kÃ¶vetkezÅ‘ percben mÃ¡r mellettem volt Ã©s engem figyelt. Szerintem nem sejtette, hogy nÃ¡lam van Hablaty.

- Ã“ fiamâ€¦ - rogyott tÃ©rdre szomorÃºan. â€“ Az Ã©n hibÃ¡mâ€¦

Nem igazÃ¡n bÃ-rtam megmozdulni vagy megszÃ³lalni, hogy jelezzem PlÃ©hpofÃ¡nak, a fia rendben vanâ€¦mindenem fÃ¡jt. Ã‰reztem az aggodalmat a vikingek kÃ¶zt Ã©s az ott lÃ©vÅ‘ sÃ¡rkÃ¡nyok kÃ¶zt. Nagyon lassan vÃ©gÃ¼l sikerÃ¼lt felpillantanom.

- PlÃ©hpofaâ€¦ - nÃ©ztem a fÃ©rfit.

- Fiam, ne haragudjâ€¦ - nÃ©zett Ã¼veges tekintettel rÃ¡m a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k.

- BocsÃ¡natkÃ©rÃ©s elfogadvaâ€¦ - mondtam halkan Ã©s felemeltem a szÃ¡rnyaimat.

Hablaty mÃ©g mindig a mancsaim kÃ¶zt szuszogott. Gyenge volt, de Ã©lt Ã©s ez volt a lÃ©nyeg!

- Hablaty! â€“ vette Ã¡t tÅ‘lem azonnal fiÃ¡t PlÃ©hpofa. Azonnal ellenÅ‘rizte, hogy lÃ©legzik-e Ã©s meghallgatta a szÃ-vverÃ©sÃ©t is. â€“ Ã‰letben van! â€“ kiÃ¡ltott izgatottan. â€“ Megmentetted az Ã©letÃ©t! â€“ nÃ©zett rÃ¡m hÃ¡lÃ¡san.

_- Hisz erre valÃ³k a barÃ¡tokâ€¦ _- mondtam a magam nyelvÃ©n.

- KÃ¶szÃ¶nÃ¶m, hogy visszahoztadâ€¦ - simÃ-totta meg a fejem a tÃ¶rzsfÅ‘nÃ¶k.

Ez jÃ³l esett mivel tudtam, hogy bÃ-zik benne. Boldogan hajtottam le a fejem Ã©s pihentem. VÃ©gre talÃ¡n eljÃ¶n az idÅ‘ ami a vikingekre Ã©s a sÃ¡rkÃ¡nyokra is nagy hatÃ¡ssal lesz...vÃ©gre talÃ¡n szÃ¶vetsÃ©gesek lehetÃ¼nk Ã©s egyÃ¼tt Ã©lhetÃ¼nk bÃ©kessÃ©gben...

10. BarÃ¡tok jÃ³ban-rosszban

Nem mozdultam egy tapottat sem Hablaty mellÅ‘l. Mikor PlÃ©hpofa hazavitte Ã©n is mentem velÃ¼k Ã©s az Ã¡gya mellett fekÃ¼dtem egÃ©sz este. Nem voltam kÃ©pes magÃ¡ra hagyni, biztos akartam benne lenni, hogy a kis viking felÃ©pÃ¼l Ã©s minden rendben lesz vele. TÃºl sok mindent tett Ã©rtem, nem lehetek hÃ¡lÃ¡tlan Ã©s hagyhatom itt ilyenkor, mikor talÃ¡n a legnagyobb szÃ¼ksÃ©ge van rÃ¡m. EgÃ©sz Ã©jjel szinte virrasztottam, csak pÃ¡r Ã³rÃ¡t, talÃ¡n perceket aludtam. Mikor mÃ©g mÃ¡snap dÃ©lben is az Ã¡gyat nyomta, meguntam. Ãšgy dÃ¶ntÃ¶ttem felkeltem...vagyis megprÃ³bÃ¡lom, hisz prÃ³ba szerencse!

- Hablaty, hÃ©j! Hasadra sÃ¼t a napâ€¦IdÅ‘ van kelj fel! â€“ prÃ³bÃ¡lkoztam. â€“ _Hablaty, repÃ¼lni akarok, gyere repÃ¼lni!_

Ez lett volna a varÃ¡zsszÃ³? Ugyanis Hablaty ekkor kezdte nyitogatni a szemeit. Hatalmas boldogsÃ¡g Ã¶ntÃ¶tte el a szÃ-vem.

- Te Ã©lsz! â€“ kiÃ¡ltottam boldogan Ã©s bÃ¶kdÃ¶sni kezdtem az orrommal az arcÃ¡t. _â€“ Te Ã©lsz!_

- Szia Fogatlanâ€¦ - kÃ¶szÃ¶nt halkan Hablaty. â€“ Ã‰n is Ã¶rÃ¼lÃ¶k, hogy lÃ¡tlakâ€¦

Nyalogatni kezdtem az arcÃ¡t Ã©s nagy izgalmamban vÃ©letlenÃ¼l a hasÃ¡ra lÃ©ptem.

- Au! â€“ Ã¼lt fel.

VÃ©gÃ¼l is, ez egy jÃ³ jel, ha mÃ¡r Ã-gy fel tud ugraniâ€¦ gondoltam magamban.

- Mi? Å•Å‘Å‘â€¦itthon vagyokâ€¦ - Ã¡llapÃ-totta meg Hablaty.

- Igen, itthon vagy, jÃ³l vagy, menjÃ¼nk repÃ¼lni! â€“ alig bÃ-rtam egy helyben maradni.

- Ã‰s te is itt vagyâ€¦ - jegyezte meg a â€žcsodÃ¡s" tÃ©nyt a

fiÃº.

- Igen, igen, na menjÃ¼nk repÃ¼lni! Mutassuk meg, hogy jÃ³l vagy! â€“ kezdtem Ã¶ssze-vissza ugrÃ¡lni.

- ApÃ¡m tudja, hogy itt vagy? â€“ faggatÃ³zott tovÃ¡bb.

- Igen tudja, megyÃ¼nk mÃ¡r repÃ¼lni? â€“ ugrottam fel az egyik gerendÃ¡ra.

- Nem, Fogatlan! Nem! Fogatlan, jaj ne mÃ¡râ€¦ - megmozdult, hogy kimÃ¡sszon az Ã¡gybÃ³l, de arca hirtelen komor lett.

Leugrottam Ã©s egyre kÃ¶zelebb mentem hozzÃ¡. Å• felemelte a takarÃ³t Ã©s szomorÃºan nÃ©zte a lÃ¡bÃ¡t. LeÃ¼ltem mellÃ© Ã©s egyÃ¼tt Ã©rzÅ‘en pillantottam rÃ¡. Ekkor letette a fÃ¶ldre a jobb lÃ¡bÃ¡tâ€¦majd a bal protÃ©zisÃ©t. Sajnos a ballÃ¡bÃ¡t nem sikerÃ¼lt megmentenem. KÃ¶zelebb hajoltam Ã©s megszaglÃ¡sztam a protÃ©zisÃ©t.

- SajnÃ¡lomâ€¦ - kÃ©rtem tÅ‘le bocsÃ¡natot, mert ez az Ã©n hibÃ¡m voltâ€¦ha gyorsabb vagyok, talÃ¡n tudok rajta segÃ-teni.

BÃ¡r, ha jobban belegondolok, most mÃ¡r tudja, mit Ã©rzek Ã©nâ€¦Hablaty mÃ©lyeket lÃ©legzett, majd felÃ¡llt az Ã¡gyba kapaszkodva Ã©s prÃ³bÃ¡lt jÃ¡rni. Az elsÅ‘ lÃ©pÃ©s jÃ³l ment, de a kÃ¶vetkezÅ‘nÃ©l elvesztette az egyensÃºlyÃ¡t Ã©s majdnem elesett. Az utolsÃ³ pillanatban azonban elkaptam Ã©s segÃ-tettem neki Ã¡llva maradni.

- JÃ³l vanâ€¦ kÃ¶sz pajtiâ€¦ - kezdett bicegni mellettem.

Hagytam neki, hogy nekem tÃ¡maszkodva sÃ©tÃ¡ljon. VÃ©gÃ¼l is, Å‘ is tÃ¼relmes volt mÃ-g Ã©n tanultam a farok protÃ©zisem hasznÃ¡lni. Amikor az ajtÃ³hoz Ã©rtÃ¼nk kinyitotta azt Ã©s azon egyenesen benÃ©zett egy SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©g. Hablaty annyira megijedt, hogy becsapta az ajtÃ³t.

- Fogatlan, maradj! â€“ szÃ³lt rÃ¡m, majd kilÃ©pett a hÃ¡zbÃ³l.

Ez remekâ€¦magamra hagyott! Mintha nem tudnÃ©k magamra vigyÃ¡zniâ€¦ zsÃ¶rtÃ¶lÅ‘dtem magamban. Sajnos az ajtÃ³t nem igen tudtam hasznÃ¡latba venni, hisz nem tudtam kinyitni, kitÃ¶rni meg pofÃ¡tlansÃ¡g lett volna. Egy ideig csak Ã¼ltem Ã©s vÃ¡rtam, hogy Hablaty visszajÃ¶jjÃ¶n, de csak nem akart jÃ¶nni. Hallottam ahogy Ã¼dvÃ¶zlik Ã©s mindenki Ã¶rÃ¼l neki, majd ahogy elhallgattak Ã©s csak halk beszÃ©det hallottam. Mivel csak nem akart Ã©rtem visszajÃ¶nni Ãºgy dÃ¶ntÃ¶ttem, megoldom azt, hogy kijussak a hÃ¡zbÃ³l. Egy rÃ¶vid kÃ¼zdelem utÃ¡n sikeresen kinyitottam azt a nyavalyÃ¡s ajtÃ³t, majd rohanni kezdtem a fiÃº felÃ©.

- Ã‰jfÃºria! Hasra! â€“ kiabÃ¡ltÃ¡k az emberek.

Ã‰s igenâ€¦aki nem fekÃ¼dt hasra, arra lehet rÃ¡ugrottam. Egyenesen Hablaty elÃ© Ã¡lltam Ã©s figyeltem kezÃ©ben az Ãºj protÃ©zisemet.

- Ezek szerint repÃ¼lÃ¼nk? â€“ kÃ©rdeztem izgatottan.

Ã‰s mintha Asztrid Ã©s Hablaty megÃ©rtettÃ©k volna mit kÃ©rdezek nevetni kezdtek.

PÃ¡r pillanat mÃºlva mÃ¡r rajtam is volt a protÃ©zis, a nyereg Ã©s Hablaty.

- JÃ³l van pajti, kÃ©sz vagy? â€“ kÃ©rdezett rÃ¡.

- NanÃ¡! â€“ kiÃ¡ltottam.

AztÃ¡n szÃ¡rnyra kaptunk. MellettÃ¼nk Asztrid repÃ¼lt a SiklÃ³sÃ¡rkÃ¡nyÃ¡n akit ViharbogÃ¡rnak keresztelt. Nem is rossz nÃ©v! Versenyezni kezdtÃ¼nk, majd kÃ©sÅ‘bb csatlakozott hozzÃ¡nk HalvÃ©r Ã©s Gronkelje BÃ¼tyÃ¶k, az ikrek, KÅ‘fej Ã©s Fafej Fertelmes CipzÃ¡rhÃ¡tukkal BÃ¶ffel Ã©s TÃ¶ffel Ã©s vÃ©gÃ¼l TakonypÃ³c SzÃ¶rnyennagy RÃ©msÃ©gÃ©vel KampÃ³val. Ã•gy egyÃ¼tt szeltÃ¼k az eget emberek Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyok. VÃ©gre szÃ¶vetsÃ©get kÃ¶tÃ¶ttÃ¼nk Ã©s mind kÃ©t faj rÃ¡jÃ¶tt, fÃ©lre ismerte a mÃ¡sikat. A vikingek Ã©s sÃ¡rkÃ¡nyok sokat kÃ¶szÃ¶nhetnek Hablatynak, mert ha Å‘ nincs, mÃ¡ig nem bÃ-zunk egymÃ¡sban. Pedig nem is rosszak ezek a vikingek! Sokkal mÃ¡sabbnak ismertÃ¼k egymÃ¡st Ã©s ma mÃ¡r tudjuk, hogy mindkÃ©t faj hatalmasat tÃ©vedett.

ElkezdtÃ¼nk minÃ©l magasabbra szÃ¡llni Hablattyal, hisz ott volt a mi igazi terÃ¼letÃ¼nkâ€¦Mindig is imÃ¡dtam minÃ©l magasabbra szÃ¡llni Ã©s ezt az Ã©lmÃ©nyt Hablattyal is szerettem megosztani. Sokban hasonlÃ-tottunk vele. Ã‰n is Ã©s Å‘ is mÃ¡sok vagyunk mÃ¡ig, mint a tÃ¶bbiek. MindkettÅ‘nknek protÃ©zise van Ã©s mindketten vakmerÅ‘ek vagyunk Ã©s imÃ¡djuk a magasat. Emellett megvan a magunk esze Ã©s tervei Ã©s remekÃ¼l Ã¶sszetudunk dolgozni, ha a szÃ¼ksÃ©g Ã³gy kÃ-vÃ¡nja. KÃ¶zÃ¶s kalandjaink Ã©s Ã©lmÃ©nyeink vannak, melyeket egyÃ¼tt Ã©ltÃ¼nk Ã¡t.

EzÃ©rt is vagyunk, legjobb barÃ¡tok!

End
file.